

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- จรูญ สุภาพ, บรรณาธิการ. การเมืองการปกครองไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2531.
- ถาวร เกียรติทับทิว. คำอธิบายกฎหมายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2538.
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. คำอธิบายกฎหมายมหาชน (เล่ม 2) พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ นิติธรรม, 2537.
- ประทาน คงฤทธิศึกษากร. การปกครองท้องถิ่นไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการสถาบันบัณฑิต พัฒนบริหารศาสตร์, 2535.
- ประยูร กาญจนกุล. คำอธิบายกฎหมายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ประหยัด หงษ์ทองคำ. การปกครองท้องถิ่นไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. 2526.
- พรชัย รัศมีแพทย์. หลักกฎหมายการปกครองท้องถิ่นไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2535.
- พระราชบัญญัติ เทศบาล 2496
- พระราชบัญญัติ ปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม 2534
- พระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร 2528
- พระราชบัญญัติ ระเบียบ บริหาร ราชการแผ่นดิน 2534
- พระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา 2521
- พระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด 2498
- พระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องถิ่น 2459
- พระราชบัญญัติ สภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล 2537
- พระราชบัญญัติ สุขาภิบาล 2495
- รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย
- สมคิด เลิศไพฑูรย์. รวมบทความกฎหมายท้องถิ่นไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2538.
- ลีลา วีระวงส์. ประวัติศาสตร์ลาว. แปลโดย สมหมาย เปรมจิตต์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มติชน, 2539.

สุขุม นวลสกุลและคณะ. การเมืองและการปกครองไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2528.

ภาษาลาว

กฎระเบียบชั่วคราวว่าด้วยการจัดตั้งและเคลื่อนไหวของสภารัฐมนตรี ลงวันที่ 31 กรกฎาคม 1978
กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสภาประชาชน และคณะกรรมการปกครองประชาชนชั้นต่าง ๆ เลขที่
101/สปส วันที่ 31/7/1978

กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสภารัฐมนตรีสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เลขที่ 100/สปส
วันที่ 30/7/1978

กฎหมายว่าด้วยรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 1995

กฎหมายว่าด้วยสภารัฐมนตรีสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เลขที่ 01/82/สปส
วันที่ 20/7/1978

คำชาย มงมีชัย และคนอื่น ๆ. กรงจักรรัฐกับการพัฒนาเศรษฐกิจขั้นสูงในระบอบเปลี่ยนแปลงใหม่.
บทวิทยานิพนธ์ ระบบหลักสูตรชั้นสูง โรงเรียนการปกครองและคุ้มครองแห่งชาติ สถาบัน
การเมืองและการปกครอง, 1996.

เจียง หว่าง และคนอื่น ๆ. ความสัมพันธ์ระหว่างการปกครองชั้นศูนย์กลางและชั้นท้องถิ่น.

บทวิทยานิพนธ์ ระบบหลักสูตรชั้นสูง โรงเรียนการปกครองและคุ้มครองแห่งชาติ, 1995.

คำลัดของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจัดตั้งและบริหารบ้าน เลขที่ 102/นย วันที่ 05/7/1993

คำลัดของนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยระเบียบรัฐกรแห่ง ส.ป.ป. ลาว เลขที่ 171/นย วันที่ 11/11/1993

ทองคุณ อ่ำแพงไฟ และคนอื่น ๆ. การคุ้มครองตามแผนงานการกับการเสียมขยายบทบาทของการ
ปกครองท้องถิ่น. บทวิทยานิพนธ์ ระบบหลักสูตรชั้นสูง โรงเรียนการปกครองและคุ้มครอง
แห่งชาติสถาบันการเมืองและการปกครอง, 1996.

ทองสา ชัยวงศ์คำดี และคนอื่น ๆ. ประวัติศาสตร์ลาว เล่ม 3 (1893-ปัจจุบัน). พิมพ์ครั้งที่ 1.

เวียงจันทน์ : สถาบันค้นคว้าวิทยาศาสตร์สังคม กระทรวงศึกษาและกีฬา, 1989.

บทแนะนำของคณะปรับปรุงกรงจักรชั้นศูนย์กลาง เลขที่ 08/คปกศ เกี่ยวกับ การจัดตั้งปฏิบัติมติ
ตกลงของกรมการเมืองศูนย์กลางพรรค ว่าด้วยทิศทาง และหลักการในการคุ้มครองตาม
แผนงาน เลขที่ 21/กมศพ

ปุ่น พวงพิดก และคนอื่น ๆ. การคุ้มครองพนักงานในกรงจักรรัฐอยู่สาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว. บทวิทยานิพนธ์ ระบบหลักสูตรชั้นสูง โรงเรียนการปกครองและคุ้มครอง
แห่งชาติ, 1994.

ผาย อูลา. คำสอนกฎหมายรัฐธรรมนูญลาว. โรงเรียนการปกครองและคุ้มครองแห่งชาติ สำนัก
นายกรัฐมนตรี, โธเนียว.

พงสวัตติ์ นุปผา. การขยายตัวของรัฐลาว. พิมพ์ครั้งที่ 1. เวียงจันทน์ : สำนักพิมพ์และจำหน่ายหนังสือแห่งรัฐ, 1996.

มติของที่ประชุมใหญ่ผู้แทนประชาชนทั่วประเทศเกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะรัฐบาลแห่ง ส.ป.ป. ลาว, 1975

มติดกของกรมการเมืองศูนย์กลางพรรค ว่าด้วยทิศทางและหลักการในการคุ้มครองตามแผนงาน เลขที่ 21/กมศพ

รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 1991

วันทอง พมจันเรือง และคนอื่น ๆ. กรงจักรการปกครองอยู่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. บทวิทยานิพนธ์ ระบบหลักสูตรชั้นสูง โรงเรียนการปกครองและคุ้มครองแห่งชาติ, 1994.

ภาษาอังกฤษ

Dommen. A.,J.Conflict in Laos : The Politics of Neutralization. 2 nd ed. New York : Praeger Publishers Inc., 1971.

Manich Jumsai. History of Laos. 2 nd ed. Chalermnit 1-2 Eawan Arcade Bangkok. Thailand, 1971.

Stuart-Fox, M.,LAOS : Politics, Economics and Society. First published London : Frances Pinter Limited. 1986.

ภาคผนวก

รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปี ค.ศ. 1991 ¹

หมวดที่ 1 ระบอบการเมือง

มาตรา 1 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นประเทศเอกราช, มีอำนาจอธิปไตยและผืนแผ่นดินครบถ้วนรวมทั้งเขตน่านน้ำและน่านฟ้า, เป็นประเทศที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของทุกคนเผ่าที่ตัดแยกออกจากกันมิได้

มาตรา 2 รัฐแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นรัฐประชาธิปไตยประชาชน อำนาจ ทั้งหมดเป็นของประชาชน โดยประชาชนและเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนทุกคนเผ่า ซึ่งประกอบด้วยบรรดาชั้นคนที่อยู่ในสังคม โดยมีกรรมกร กสิกร และนักศึกษา ปัญญาชนเป็นหลัก

มาตรา 3 สิทธิเป็นเจ้าของประเทศชาติของประชาชนทุกคนเผ่าได้รับการปฏิบัติ และรับประกันด้วย การดำเนินงานของระบบการเมือง ซึ่งมีพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นแกนนำ

มาตรา 4 สภาแห่งชาติเป็นองค์กรตัวแทนของประชาชน การเลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติต้อง ปฏิบัติตามหลักการทั่วไป, เสมอภาพ, โดยตรง และลงคะแนนเสียงปิดลับ

ผู้หย่อนบัตรเลือกตั้งมีสิทธิเสนอปลดผู้แทนของตนได้ ถ้าหากเห็นว่ามีการประพฤติตนไม่สมเกียรติศักดิ์ศรี และขาดความไว้วางใจจากประชาชน

มาตรา 5 สภาแห่งชาติ และทุกองค์การของรัฐได้รับการจัดตั้ง และดำเนินงานตามหลักการ รวม ศูนย์ประชาธิปไตย

มาตรา 6 รัฐปกป้องสิทธิอิสรภาพ และสิทธิประชาธิปไตยของประชาชนที่ไม่มีผู้ใดจะล่วงละเมิด ได้ ทุกองค์การและพนักงานของรัฐต้องโฆษณาอบรมบรรดานโยบาย และระเบียบกฎหมายให้ประชาชน และพร้อมกันปฏิบัติเพื่อรับประกันสิทธิและผลประโยชน์อันชอบธรรมของประชาชน ห้าม

¹ ฉบับภาษาไทยโดย เรื่องเดช ปันเขื่อนขันธ์ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2538) ผู้วิจัยได้เรียบเรียงใหม่และแก้ไขเพิ่มเติมบางส่วน

ทุกการกระทำแบบอาณัติ (เผด็จการ) การข่มขู่จะก่อความเสียหายถึงเกียรติ ศักดิ์ศรี, ร่างกาย, ชีวิต, จิตใจ และทรัพย์สินของประชาชน

มาตรา 7 แนวลาวสร้างชาติ, สหพันธ์กรรมบาลลาว, คณะชาวนุ่มประชาชน ปฏิวัติลาว, สหพันธ์แม่หญิงลาว และบรรดาองค์การจัดตั้งสังคม เป็นศูนย์รวมความสามัคคีและปลุกระดม

บรรดาชนชั้นของทุกคนเข้าร่วมในภารกิจปกป้องรักษาและสร้างประเทศชาติ, ส่งเสริมสิทธิเป็นเจ้าของประชาชน, ปกป้องรักษาสีทิว และผลประโยชน์อันชอบธรรมของสมาชิกในองค์การจัดตั้งของตน

มาตรา 8 รัฐปฏิบัตินโยบายสามัคคี และเสมอภาคระหว่างชนเผ่าต่างๆ ทุกคนเผ่ามีสิทธิปกป้องรักษา, ส่งเสริมจารีตประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของตนและของชาติ ห้ามทุกการกระทำที่แบ่งแยก และการประทุพถุติที่ก่อให้เกิดความแตกแยกระหว่างชนเผ่า

รัฐปฏิบัติทุกมาตรการเพื่อขยาย และยกระดับเศรษฐกิจ-สังคมของทุกคนเผ่าให้สูงขึ้นเรื่อยๆ

มาตรา 9 รัฐเคารพ และปกป้องการดำเนินการอันถูกกฎหมายของพุทธศาสนิกชนและศาสนิกชนอื่น ปลุกระดมส่งเสริมพระภิกษุ สามเณรและนักบวชของศาสนาอื่นเข้าร่วมกิจกรรมอันเป็นผลประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน ห้ามทุกการกระทำที่เป็นการแบ่งแยกศาสนาและแบ่งแยกประชาชน

มาตรา 10 รัฐบริหารสังคมด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย ทุกองค์การจัดตั้งของพรรคและรัฐ บรรดาองค์การจัดตั้งมหาชน, องค์การจัดตั้งสังคม และพลเมืองทุกคนต้องดำเนินการอยู่ในขอบเขตของรัฐธรรมนูญและกฎหมาย

มาตรา 11 รัฐปฏิบัตินโยบายป้องกันชาติ, ป้องกันความสงบทั่วไปของชนและรอบด้าน

กำลังป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ ต้องเชิดชูความจงรักภักดีต่อประเทศชาติและต่อประชาชน; ปฏิบัติหน้าที่ปกป้องรักษาหมากผล (ผลงาน) ของการปฏิวัติ, ปกป้องรักษาชีวิตทรัพย์สิน และการออกแรงงานของประชาชน ต้องมีส่วนร่วมในภารกิจ พัฒนาประเทศชาติ

มาตรา 12 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวปฏิบัตินโยบายการต่างประเทศ สันติภาพ, เอกภาพ, มิตรภาพและการร่วมมือ, ขยายความสัมพันธ์และการร่วมมือกับทุกประเทศ บนหลักการอยู่ร่วมกันโดยสันติ, เคารพเอกราช, อธิปไตย, ผืนแผ่นดินอันครบถ้วนของกันและกัน, ไม่แทรกแซงกิจการภายในของกันและกัน, มีความเสมอภาพ และต่างฝ่ายต่างได้รับผลประโยชน์

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวสนับสนุนการต่อสู้ของประชาชนทั่วโลกที่กระทำเพื่อ สันติภาพ, เกราชแห่งชาติ, ประชาธิปไตย และความก้าวหน้าทางสังคม

หมวดที่ 2

ระบอบเศรษฐกิจและสังคม

มาตรา 13 ระบอบเศรษฐกิจของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นเศรษฐกิจหลายภาคส่วนที่มีจุดหมายขยายการผลิต และเปิดกว้างการจราจร, ผันเศรษฐกิจธรรมชาติไปสู่เศรษฐกิจสินค้า, ทำให้พื้นฐานเศรษฐกิจแห่งชาติมีการขยายตัวยิ่งขึ้น และยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ทางด้านวัตถุและจิตใจของประชาชนทุกคนเผ่าให้สูงขึ้นเรื่อยๆ

มาตรา 14 รัฐปกป้อง และเสริมขยายบรรดารูปแบบกรรมสิทธิ์ของรัฐ, รวมกลุ่มเอกเทศ, กรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลของนายทุนภายในประเทศ และกรรมสิทธิ์ของชาวต่างประเทศที่มาลงทุนอยู่ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รัฐส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนเศรษฐกิจแข่งขัน และร่วมมือกันขยายการผลิตและธุรกิจทุกภาคส่วนเศรษฐกิจล้วนแต่มีความเสมอภาพต่อหน้ากฎหมาย

มาตรา 15 รัฐปกป้องสิทธิเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ (สิทธิครอบครอง, สิทธินำใช้, สิทธิโอน) และสิทธิสืบทอดทรัพย์สินสมบัติของการจัดตั้งและบุคคล สำหรับที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของวงศ์คณาญาติแห่งชาตินั้น รัฐรับประกันนำใช้, สิทธิโอน และสิทธิสืบทอดตามกฎหมาย

มาตรา 16 การบริหารเศรษฐกิจให้ปฏิบัติตามกลไกเศรษฐกิจตลาดที่มีการดูแลของรัฐ, ปฏิบัติ หลักการสมทบ การบริหารแบบรวมศูนย์เป็นเอกภาพของแผนการส่วนกลางกับการแบ่งความรับผิดชอบบริหารให้กับท้องถิ่นอย่างสมเหตุสมผล

มาตรา 17 ทุกองค์การจัดตั้งและพลเมืองทุกคนต้องปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อม, ปกป้องรักษาทรัพยากรธรรมชาติ : หน้าดิน, พื้นดิน, ป่าไม้, สัตว์ แหล่งน้ำ และอากาศ

มาตรา 18 รัฐส่งเสริมและแนะนำการขยายการติดต่อทางด้านเศรษฐกิจกับต่างประเทศในหลาย รูปแบบ บนหลักการเคารพเอกราช, อธิปไตยของกันและกัน, ความเสมอภาค และต่างฝ่ายได้รับผลประโยชน์

มาตรา 19 รัฐเอาใจใส่ขยายการศึกษา เคียงคู่กับสร้างคนรุ่นใหม่ให้เป็นพลเมืองดี การดำเนินการด้านการศึกษาวطنธรรมและวิทยาศาสตร์ เพื่อเล็งใส่ยกระดับความรู้ น้ำใจรักชาติ รักระบอบประชาธิปไตยประชาชน น้ำใจสามัคคีปรองดองระหว่างคนทุกชนเผ่า เชิดชูจิตสำนึกในการเป็นเจ้าของประเทศชาติปฏิบัติตามระบบการศึกษาขั้นประถมศึกษาบังคับ รัฐอนุญาตให้เปิดโรงเรียนเอกชนที่ดำเนินการตามหลักสูตรของรัฐ รัฐและประชาชนร่วมกันก่อสร้างโรงเรียนทุกระดับ ทำให้การศึกษากลายเป็นระบบที่ครบถ้วนสมบูรณ์ เอาใจใส่ขยายการศึกษาให้มีทุกเขตชนเผ่า

รัฐส่งเสริมวัฒนธรรมที่เป็นมรดกอันดีงามของชาติประสมประสานกับการรับเอา วัฒนธรรมอันก้าวหน้าของโลกกำจัดปรากฏการณ์ที่ไม่ดีทางด้านแนวคิดและวัฒนธรรม ส่งเสริมการดำเนินการทางด้านวัฒนธรรม ศิลปะ วรรณคดี และแถลงข่าวรวมทั้งอยู่เขตภูเขา ปกป้องรักษา วัตถุโบราณ และปูชนียสถานของชาติ

มาตรา 20 รัฐเอาใจใส่ขยายงานสาธารณสุข อนุญาตให้เอกชนเปิดการบริการ ทางด้านการแพทย์ตามระเบียบการของรัฐ

รัฐส่งเสริมการขยายงานด้านกีฬา กายกรรม และการท่องเที่ยว เอาใจใส่ดูแล ทหารผ่านศึกผู้พิการ ครอบครัวของผู้ที่เสียสละ ครอบครัวของผู้ที่มีคุณงามความดีต่อประเทศชาติ และข้าราชการบำนาญ

รัฐเอาใจใส่ปฏิบัตินโยบายต่อแม่และเด็ก

หมวดที่ 3

สิทธิและหน้าที่พื้นฐานของพลเมือง

มาตรา 21 พลเมืองลาว คือ ผู้ที่มีสัญชาติลาวตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 22 พลเมืองลาว โดยมีจำแนกชายหญิง ฐานะทางด้านสังคม ระดับการศึกษา ความเชื่อถือ และชนเผ่าล้วนแต่มีความเสมอภาคต่อหน้ากฎหมาย

มาตรา 23 พลเมืองลาว ผู้ที่มีอายุตั้งแต่สิบแปดปีขึ้นไปมีสิทธิเลือกตั้ง และผู้ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบเอ็ดปีขึ้นไปมีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง เว้นเสียแต่เป็นผู้วิกลจริต และผู้ที่ถูกศาลตัดสินใจ เพิกถอนสิทธิในการเลือกตั้ง และสมัครรับเลือกตั้ง

มาตรา 24 พลเมืองลาว หญิงชายมีสิทธิเท่าเทียมกันในด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรมสังคม และครอบครัว

มาตรา 25 พลเมืองลาวมีสิทธิได้รับการศึกษาร่ำเรียน

มาตรา 26 พลเมืองลาวมีสิทธิทำงาน และประกอบอาชีพที่ไม่ขัดกับกฎหมาย ผู้ใช้แรงงานมีสิทธิได้พักผ่อน มีสิทธิได้รับการรักษาในเวลาเจ็บป่วย มีสิทธิได้รับการช่วยเหลือในกรณีที่หมดความสามารถในการทำงาน พิกัด เวลาสูงอายุ และในกรณีอื่นๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 27 พลเมืองลาวมีสิทธิเสรีภาพในการตั้งภูมิลำเนา และในการเดินทาง ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 28 พลเมืองลาวมีสิทธิเสนอเรื่องราวร้องทุกข์กล่าวฟ้อง และเสนอความเห็นต่อองค์การ ที่เกี่ยวข้องของรัฐเกี่ยวกับปัญหาที่เกี่ยวข้องถึงสิทธิ และผลประโยชน์ของส่วนรวม หรือสิทธิและประโยชน์เฉพาะของตน

คำร้องทุกข์ การกล่าวฟ้อง และความเห็นของพลเมืองต้องได้รับการพิจารณา และแก้ไขตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 29 พลเมืองลาวมีสิทธิที่ไม่มีผู้ใดจะล่วงละเมิดได้ทางด้านร่างกาย และเคหะสถาน พลเมืองลาวจะไม่ถูกจับกุมหรือตรวจค้น ถ้าหากไม่มีคำเห็นชอบหรืออนุมัติขององค์การที่มีอำนาจหน้าที่ เว้นเสีย แต่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 30 พลเมืองลาวมีสิทธิเสรีภาพ ในการนับถือหรือไม่นับถือศาสนาใดๆ ก็ได้

มาตรา 31 พลเมืองลาวมีสิทธิเสรีภาพในการพูด, การเขียน, การชุมนุม, จัดตั้งสมาคม และเดินขบวนที่ไม่ขัดกับระเบียบกฎหมาย

มาตรา 32 พลเมืองลาวมีสิทธิเสรีภาพในการค้นคว้าและนำความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์-เทคนิค และเทคโนโลยีมาใช้ สร้างสรรค์งานศิลปะ วรรณคดี และดำเนินการส่งเสริมวัฒนธรรมที่ไม่ขัดกับระเบียบกฎหมาย

มาตรา 33 รัฐปกป้องสิทธิ และผลประโยชน์อันถูกกฎหมายของพลเมืองลาวที่อยู่ต่างประเทศ

มาตรา 34 พลเมืองลาวมีหน้าที่เคารพรัฐธรรมนูญและกฎหมาย, ปฏิบัติตามระเบียบการใช้แรงงาน, ระเบียบการดำรงชีวิตของสังคม และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

มาตรา 35 พลเมืองลาวมีหน้าที่เสียภาษีและช่วยอากรตามระเบียบกฎหมาย

มาตรา 36 พลเมืองลาวมีหน้าที่ปกป้องรักษาประเทศชาติ และป้องกันความสงบปฏิบัติพันธะการเป็นทหารตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 37 ชาวต่างด้าว และผู้ไม่มีสัญชาติก็มีสิทธิได้รับการปกป้องสิทธิ และเสรีภาพตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีสิทธิฟ้องร้องต่อศาล และองค์การที่เกี่ยวข้อง ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีหน้าที่เคารพรัฐธรรมนูญ และระเบียบกฎหมายของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

มาตรา 38 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวอนุญาตการลี้ภัยให้แก่ชาวต่างประเทศที่ถูกปราบปรามเนื่องจากได้ทำการต่อสู้เพื่ออิสรภาพ, ความเป็นธรรม, สันติภาพและภารกิจวิทยาศาสตร์

หมวดที่ 4

สภาแห่งชาติ

มาตรา 39 สภาแห่งชาติเป็นองค์การนิติบัญญัติ มีอำนาจตกลงบรรดาปัญหาพื้นฐานของประเทศชาติ, ทั้งเป็นองค์การติดตาม ตรวจสอบ การดำเนินงานขององค์การบริหารและตุลาการ

มาตรา 40 สภาแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

1. ร่าง, รับรอง หรือเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ ;
2. พิจารณา, รับรอง, เปลี่ยนแปลง หรือยกเลิก กฎหมาย ;
3. กำหนด, เปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกภาษีและช่วยอากร
4. พิจารณา, รับรองแผนกลยุทธ์ศาสตร์เกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมและงบประมาณแห่งรัฐ ;

5. เลือกตั้ง หรือปลดออกจากตำแหน่งประธานประเทศ และรองประธานประเทศ ตามการเสนอของคณะประจำสภาแห่งชาติ
6. พิจารณา รับรองการแต่งตั้ง หรือการปลดออกจากตำแหน่งของคณะรัฐบาล ตามการเสนอของประธานประเทศ ;
7. เลือกตั้ง หรือปลดจากตำแหน่งประธานศาลประชาชนสูงสุด และอธิบดีการประชาชน ตามการเสนอของคณะประจำสภาแห่งชาติ ;
8. ตกลงจัดตั้งหรือยุบเลิกกระทรวง, องค์การเทียบเท่ากระทรวง, แขวงและ132 กำแพงนคร ; ตกลงเขตแดนของแขวงและกำแพงนคร ตามการเสนอของนายกรัฐมนตรี ;
9. ตกลงนริโทษกรรม
10. ตกลงให้สัตยาบัน หรือลบล้างสนธิสัญญา, สัญญาที่ได้เซ็นกับต่างประเทศ ตามกฎหมาย และระเบียบการสากล ;
11. ตกลงปัญหาสงคราม หรือสันติภาพ ;
12. ติดตามการเคารพรัฐธรรมนูญ และกฎหมาย ;
13. ปฏิบัติอำนาจหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 41 พลเมืองลาวเป็นผู้เลือกตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติตามระเบียบการที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

สภาแห่งชาติมีอายุการห้าปี

การเลือกตั้งสภาแห่งชาติชุดใหม่ ต้องให้เสร็จสิ้นอย่างช้าหกสิบวันก่อนสภาแห่งชาติชุดเก่าจะหมดอายุลง

ในกรณีที่เกิดสงครามหรือด้วยสาเหตุอื่นๆ ซึ่งก่อความยุ่งยากให้แก่การเลือกตั้งนั้น สภาแห่งชาติอาจต่ออายุการของตนได้ แต่ต้องดำเนินการเลือกตั้งสภาแห่งชาติชุดใหม่อย่างช้าไม่เกินหกเดือน ภายหลังจากการณได้กลับคืนสู่ปกติ

มาตรา 42 สภาแห่งชาติ เลือกตั้งคณะประจำของตนซึ่งประกอบด้วยประธาน, รองประธาน และกรรมการจำนวนหนึ่ง

ประธานและรองประธานสภาแห่งชาติ เป็นทั้งประธานและรองประธานคณะประจำสภาแห่งชาติ

มาตรา 43 คณะประจำสภาแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้ :

1. ตระเตรียมการประชุมสภาแห่งชาติ และรับประกันให้สภาแห่งชาติปฏิบัติตามแผนการที่ได้กำหนดไว้ ;
2. ดีความ และอธิบายรัฐธรรมนูญ และกฎหมายต่างๆ ;

3. ติดตามตรวจตราการดำเนินงานขององค์การบริหารและองค์การตุลาการ ในระยะเวลาที่สภาแห่งชาติไม่ได้เปิดประชุม ;
4. เรียกประชุมสภาแห่งชาติ ;
5. ปฏิบัติอำนาจหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 44 สภาแห่งชาติเปิดประชุมสมัยสามัญปีละสองสมัยประชุม โดยคณะประจำสภา แห่งชาติเป็นผู้เรียกประชุม

คณะประจำสภาแห่งชาติ อาจจะเรียกประชุมสมัยวิสามัญได้ หากเห็นว่ามีควมจำเป็น

มาตรา 45 การประชุมสภาแห่งชาติ จะดำเนินได้ก็ต่อเมื่อมีจำนวนสมาชิกจำนวนมากกว่่ากึ่งหนึ่งของสมาชิกสภาแห่งชาติทั้งหมดที่เข้าร่วมประชุม

มติของที่ประชุมสภาแห่งชาติ จะมีผลบังคับใช้ได้ก็ต่อเมื่อได้รับคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่ง ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดที่เข้าร่วมการประชุม, เว้นเสียแต่กรณีที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 54 และมาตรา 80 ของรัฐธรรมนูญ

มาตรา 46 องค์การจัดตั้ง และบุคคลที่มีอำนาจเสนอร่างกฎหมายมีดังนี้ :

1. ประธานประเทศ ;
2. คณะประจำสภาแห่งชาติ ;
3. รัฐบาล ;
4. ศาลประชาชนสูงสุด ;
5. อธิัยการประชาชน ;
6. องค์การจัดตั้งมหาชนระดับส่วนกลาง ;

มาตรา 47 กฎหมายที่สภาแห่งชาติได้ให้การรับรองแล้วนั้น ต้องประกาศใช้โดยประธานประเทศอย่างช้าไม่เกินสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่รับรองเป็นต้นไป ในระยะเวลาดังกล่าวนั้น ประธานประเทศมีอำนาจเสนอให้สภาแห่งชาติพิจารณาใหม่ได้กฎหมายที่ได้นำมาพิจารณาใหม่นั้น ถ้าสภาแห่งชาติยังคงลงยืนยันตามเดิมแล้ว ประธานประเทศก็ต้องประกาศใช้ภายในกำหนดสิบห้าวัน

มาตรา 48 ปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับชะตากรรมของประเทศชาติ และผลประโยชน์อันใหญ่หลวงของประชาชนต้องผ่านสภาแห่งชาติ หรือคณะประจำสภาแห่งชาติในระหว่างสองสมัยการประชุมสภาแห่งชาติ

มาตรา 49 สภาแห่งชาติแต่งตั้งคณะกรรมการของตน ซึ่งมีหน้าที่พิจารณาร่างกฎหมาย, ร่างรัฐด้าลัด และร่างรัฐบัญญัติ แล้วนำเสนอต่อคณะประจำสภาแห่งชาติ และประธานประเทศ ; รวมทั้งช่วยสภาแห่งชาติ และคณะประจำสภาแห่งชาติปฏิบัติอำนาจหน้าที่ในการตรวจตราการดำเนินงานขององค์การบริหารและองค์การตุลาการ

มาตรา 50 สมาชิกสภาแห่งชาติ มีสิทธิซักถามนายกรัฐมนตรี หรือสมาชิกรัฐบาล, ประธานศาล ประชาชนสูงสุด และอธิยการประชาชน

องค์การ หรือบุคคลที่ถูกซักถามนั้น ต้องตอบต่อที่ประชุมสภาแห่งชาติด้วยวาจา หรือเป็นลายลักษณ์อักษร

มาตรา 51 สมาชิกสภาแห่งชาติ จะไม่ถูกดำเนินคดี หรือกักขัง ถ้าหากไม่ได้รับความเห็นชอบของสภาแห่งชาติหรือของคณะประจำสภาแห่งชาติ ในระหว่างสองสมัยการประชุมสภาแห่งชาติ

ในกรณีที่มีการจับกุมสมาชิกที่กระทำผิดซึ่งหน้าหรือริบตัวนั้น องค์การที่ได้กักขังสมาชิก สภาแห่งชาติ ต้องรายงานให้สภาแห่งชาติหรือคณะประจำสภาแห่งชาติ ในระหว่างสองสมัยการประชุมสภาแห่งชาติทราบทันที เพื่อพิจารณาตกลง, การสืบสวน, สอบสวน ไม่เป็นสาเหตุทำให้สมาชิกที่ถูกดำเนินคดีขาดประชุมสภาแห่งชาติ

หมวดที่ 5 ประธานประเทศ

มาตรา 52 ประธานประเทศเป็นประมุขรัฐ แห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, เป็นผู้ทำการแทนประชาชนลาวทุกชนเผ่า ทั้งที่อยู่ภายในประเทศและต่างประเทศ

มาตรา 53 ประธานประเทศมีอำนาจหน้าที่ดังนี้ :

1. ประกาศใช้รัฐธรรมนูญ และกฎหมายที่สภาแห่งชาติได้ตกลงรับรองแล้ว ;
2. ออกรัฐด้าลัด และรัฐบัญญัติตามคำเสนอของคณะประจำสภาแห่งชาติ ;
3. แต่งตั้งหรือปลดออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และสมาชิกรัฐบาลแล้ว
เสนอต่อสภาแห่งชาติพิจารณารับรอง ;
4. แต่งตั้ง, โยกย้าย หรือปลดออกจากตำแหน่งเจ้าแขวง, เจ้าครองกำแพงนคร
ตามการเสนอของนายกรัฐมนตรี
5. ตกลงเลื่อนชั้น หรือลดชั้นนายพลที่อยู่ในกองกำลังป้องกันชาติ ป้องกันความ
สงบตามการเสนอของนายกรัฐมนตรี ;
6. เป็นแม่ทัพกำลังประกอบอาวุธประชาชน ;

7. เป็นประธานการประชุมรัฐบาล เมื่อเห็นว่ามีความจำเป็น ;
8. ตกลงระดับเหรียญค่าแห่งชาติ, เหรียญเกียรติคุณ, เหรียญชัย และนามยศสูงสุดแห่งรัฐ ;
9. ตกลงการอภัยโทษ ;
10. ตกลงการระดมพลทั่วไป หรือเป็นภาคส่วน, ตกลงประกาศภาวะฉุกเฉินทั่วประเทศหรือในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง ;
11. ประกาศให้สัตยาบัน หรือลบล้างสนธิสัญญา, สัญญาทุกฉบับที่ได้เซ็นกับต่างประเทศ
12. แต่งตั้งผู้แทนที่มีอำนาจเต็มของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวให้ไปประจำอยู่ต่างประเทศ หรือเรียกกลับคืนประเทศ, รับรองผู้แทนที่มีอำนาจเต็มของต่างประเทศที่มาประจำอยู่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
13. ปฏิบัติอำนาจหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 54 สภาแห่งชาติเป็นผู้เลือกตั้งประธานประเทศ โดยได้รับคะแนนเสียงสองในสามของจำนวนสมาชิกสภาแห่งชาติทั้งหมดที่เข้าร่วมการประชุม
ประธานประเทศมีอายุการห้าปี

มาตรา 55 ประธานประเทศอาจมีรองประธานเป็นผู้ช่วยงาน และว่าการแทนประธานในเวลาติดขัด

สภาแห่งชาติเป็นผู้เลือกตั้งรองประธานประเทศ โดยได้รับคะแนนเสียงมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกสภาแห่งชาติทั้งหมดที่เข้าร่วมการประชุม

หมวดที่ 6 รัฐบาล

มาตรา 56 รัฐบาล เป็นองค์การบริหารของรัฐ
รัฐบาลบริหารงานของรัฐอย่างเป็นทางการในทุกด้าน : การเมือง, เศรษฐกิจ, วัฒนธรรม-สังคม, ป้องกันชาติ, ป้องกันความสงบ และการต่างประเทศ

มาตรา 57 รัฐบาลมีอำนาจ หน้าที่ดังนี้ :

1. ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ, กฎหมาย และมติของสภาแห่งชาติ, รัฐดำลัด และรัฐบัญญัติของประธานประเทศ ;
2. เสนอร่างกฎหมายต่อสภาแห่งชาติ, ร่างรัฐดำลัดและร่างรัฐบัญญัติต่อประธานประเทศ

3. กำหนดแผนยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม และแผนการงบประมาณประจำปีของรัฐ แล้วนำเสนอให้สภาแห่งชาติพิจารณา และรับรอง ;
4. ออกคำสั่ง, มติตกลงเกี่ยวกับการบริหารเศรษฐกิจ-สังคม, วิทยาศาสตร์-เทคนิค, การป้องกันชาติ, ป้องกันความสงบ และการดำเนินงานด้านต่างประเทศ ;
5. จัดตั้ง, ชี้นำ และตรวจตราการดำเนินงานขององค์การคุ้มครองแรงงาน และองค์การปกครองท้องถิ่น ;
6. จัดตั้ง และตรวจตราการทำงานของกำลังป้องกันชาติ, ป้องกันความสงบ ;
7. เชิญสนธิสัญญา, สัญญากับต่างประเทศ และชี้นำการปฏิบัติสนธิสัญญาและสัญญาที่ได้เซ็นไว้
8. งดการปฏิบัติ หรือยกเลิกข้อตกลง, คำสั่งของกระทรวง, องค์การเทียบเท่ากระทรวง, องค์การที่ขึ้นกับรัฐบาล และองค์การปกครองท้องถิ่นที่ขัดกับระเบียบกฎหมาย
9. ปฏิบัติอำนาจหน้าที่อื่นๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 58 รัฐบาล ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี, รองนายกรัฐมนตรี, รัฐมนตรี และประธานคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง

รัฐบาลมีอายุการห้าปี

มาตรา 59 นายกรัฐมนตรี ได้รับการแต่งตั้งโดยประธานประเทศ โดยการรับรองของสภาแห่งชาติ

มาตรา 60 นายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล, ชี้นำและอำนวยความสะดวกการทำงานของรัฐบาล, เป็นผู้แทนของรัฐบาลในการชี้นำการทำงานของกระทรวง, องค์การเทียบเท่ากระทรวงและองค์การอื่นๆ ที่ขึ้นกับรัฐบาล, ชี้นำการทำงานของเจ้าแขวง และเจ้าครองกำแพงนคร

นายกรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้งรองนายกรัฐมนตรี, รองประธานคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง, รองเจ้าแขวง และรองเจ้าครองกำแพงนคร และเจ้าเมือง

รองนายกรัฐมนตรีทุกคน เป็นผู้ช่วยนายกรัฐมนตรี, นายกรัฐมนตรีอาจจะมอบหมายรองนายกรัฐมนตรีผู้ใดผู้หนึ่งก็ได้ให้ทำหน้าที่แทนตนในเวลาขัดข้อง

มาตรา 61 สภาแห่งชาติอาจจะลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาลหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งในคณะรัฐบาล ถ้าหากว่าคณะประจำสภาแห่งชาติ หรือมีจำนวนหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกสภาแห่งชาติทั้งหมดเสนอปัญหานี้ขึ้น

ในระยะเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงภายหลังที่สภาแห่งชาติได้ลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาล, ประธานประเทศมีอำนาจนำเอามติไม่ไว้วางใจมาให้สภาแห่งชาติขึ้นพิจารณาใหม่ การพิจารณา

ครั้งที่สองต้องห่างจากการพิจารณาครั้งที่หนึ่งสี่สิบแปดชั่วโมง ถ้าการลงมติอีกครั้ง หากรัฐบาลยังไม่ได้รับการไว้วางใจอีกก็ต้องลาออก

หมวดที่ 7 การปกครองท้องถิ่น

มาตรา 62 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีแขวง, กำแพงนคร, เมือง และบ้าน

แขวงและกำแพงนครมีเจ้าแขวง, เจ้าครองกำแพงนคร, เมืองมีเจ้าเมือง, บ้านมี นายบ้าน เจ้าแขวง, เจ้าครองกำแพงนครมีรองเจ้าแขวง, รองเจ้าครองกำแพงนคร, เจ้าเมืองมี รองเจ้าเมืองเป็นผู้ช่วยงาน, นายบ้านถ้าอยู่ในบ้านที่มีประชาชนจำนวนมากก็มีรองนายบ้านเป็นผู้ช่วยงาน

มาตรา 63 เจ้าแขวง, เจ้าครองกำแพงนคร, เจ้าเมือง มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้ :

1. รับประกันการปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ และกฎหมาย, จัดให้มีการปฏิบัติตามทุกมติ คำสั่ง ที่ผู้นำระดับสูงวางออกมาอย่างเข้มงวด ;
2. ชี้นำและตรวจตราการทำงานของทุกฝ่าย, ทุกระดับที่ขึ้นกับขอบเขตความรับผิดชอบของตน ;
3. งดการปฏิบัติ หรือยกเลิกข้อตกลงของทุกฝ่ายที่อยู่ระดับของตน หรือระดับต่ำกว่าที่ขัดกับระเบียบกฎหมาย ;
4. พิจารณา และแก้ไขคำร้องทุกข์ และข้อเสนอของประชาชนที่อยู่ในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของตน ตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 64 นายบ้านมีความรับผิดชอบในการจัดให้มีการปฏิบัติตามระเบียบกฎหมาย และมติคำสั่งของรัฐ, ปกป้องรักษาความสงบ และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้าน, พัฒนาบ้านให้มีความมั่นคงในทุกด้าน

หมวดที่ 8 องค์การตุลาการ ก.ศาลประชาชน

มาตรา 65 ศาลประชาชน เป็นองค์การพิพากษาของรัฐซึ่งประกอบด้วยศาลประชาชนสูงสุด, ศาลประชาชนแขวง, กำแพงนคร, ศาลประชาชนเมือง และศาลทหาร

มาตรา 66 ศาลประชาชนสูงสุด เป็นองค์การพิพากษาสูงสุดของรัฐ ศาลประชาชนสูงสุด ตรวจสอบคำตัดสินของศาลประชาชนท้องถิ่น และศาลทหาร

มาตรา 67 คณะประจำสภาแห่งชาติเป็นผู้แต่งตั้ง หรือปลดออกจากตำแหน่ง รองประธานศาลประชาชนสูงสุด และบรรดาผู้พิพากษาของศาลประชาชนทุกระดับ

มาตรา 68 ศาลประชาชนพิจารณา ตัดสินคดีความเป็นองค์คณะในเวลา พิจารณาตัดสินผู้พิพากษาต้องเป็นอิสระในการพิพากษาคดี และปฏิบัติตามกฎหมายเท่านั้น

มาตรา 69 การไต่สวนคดีในที่ประชุมศาล ต้องดำเนินการอย่างเปิดเผย เว้นเสีย แต่กรณีที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย ผู้ถูกกล่าวหามีสิทธิต่อสู้คดีที่ตนถูกกล่าวฟ้อง, คณะทนายความ มีสิทธิช่วยเหลือทางด้านกฎหมายแก่ผู้ถูกกล่าวหา

มาตรา 70 ตัวแทนของบรรดาองค์การจัดตั้งสังคม มีสิทธิเข้าร่วมในการดำเนิน คดีในศาลตามที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 71 คำตัดสินของศาลประชาชนที่มีผลบังคับใช้ทางด้านกฎหมายแล้วนั้น ทุกองค์การจัดตั้งของพรรค, องค์การจัดตั้งรัฐ, องค์การจัดตั้งมหาชน, องค์การจัดตั้งสังคม และ พลเมืองทุกคนต้องเคารพ ; บรรดาบุคคลและองค์การจัดตั้งที่มีส่วนเกี่ยวข้องต้องปฏิบัติตามอย่าง เข้มงวด

ข. องค์การอัยการประชาชน

มาตรา 72 องค์การอัยการประชาชน ประกอบด้วยองค์การอัยการประชาชน, องค์การอัยการประชาชนแขวง, กำแพงนคร, เมือง และองค์การอัยการทหาร

องค์การอัยการประชาชนมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้ :

1. ตรวจสอบการเคารพระเบียบกฎหมายอย่างถูกต้อง และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในทุกกระทรวง, องค์การที่ขึ้นกับรัฐบาล, องค์การจัดตั้งมหาชน, องค์การจัดตั้งสังคม, องค์การ บริหารท้องถิ่น, วิชาสหกิจ, รัฐกร และพลเมือง

2. ปฏิบัติสิทธิกล่าวฟ้อง

มาตรา 73 อัยการประชาชนขึ้นำการดำเนินงานขององค์การอัยการประชาชน แห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คณะประจำสภาแห่งชาติเป็นผู้แต่งตั้ง หรือปลดออกจากตำแหน่งรองอัยการ ประชาชน

อธิการประชาชนเป็นผู้แต่งตั้งหรือปลดจากตำแหน่งอธิการประชาชน, รองอธิการ, ประชาชนแขวง, กำแพงนคร, เมืองและอธิการทหาร

มาตรา 74 ในเวลาปฏิบัติหน้าที่ของตนนั้น องค์การอธิการประชาชนมีแต่ปฏิบัติ ตามกฎหมายและคำสั่งของอธิการเท่านั้น

หมวดที่ 9

ภาษา, อักษร, เครื่องหมายชาติ, ธงชาติ, เพลงชาติ และนครหลวง

มาตรา 75 ภาษาและอักษรลาว เป็นภาษาและอักษรที่ใช้เป็นทางการ

มาตรา 76 เครื่องหมายชาติของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นรูปวงกลม ด้านล่างมีรูปกงจักรครึ่งวงกลมเป็นเขี้ยว และมีโบว์สีแดงเขียนอักษร **สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว** สองข้างล้อมด้วยรวงข้าวสุกเป็นรูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวและมีโบว์สีแดงเขียนอักษร **สันติภาพ, เอกราช ประชาธิปไตย, เอกภาพ วัฒนธรรม** ; ระหว่างกลางของสองปลายรวงข้าวมีรูปพระธาตุหลวง, ตรงกลางรูปวงกลมมี **ถนน หล่งนา, ป่าไม้ และ เชื้อไฟฟ้า น้ำตก**

มาตรา 77 ธงชาติของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นธงพื้น **สีครามแถบแดง และวงเดือนสีขาว** ด้านกว้างของธงเป็นสองส่วนสามเท่าของด้านยาว, แถบแดงแต่ละด้านเท่ากับครึ่งหนึ่งของแถบสีคราม และวงเดือนสีขาวกว้างเท่ากับสี่ส่วนห้าของแถบสีคราม

มาตรา 78 เพลงชาติของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว คือเพลงที่มีชื่อว่า **เพลงชาติลาว**

มาตรา 79 นครหลวงของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว คือ **นครเวียงจันทน์**

หมวดที่ 10

บทบัญญัติสุดท้าย

มาตรา 80 มีแต่ที่ประชุมสภาแห่งชาติแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเท่านั้น ที่มี สิทธิเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญได้

ในการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญ ต้องมีสมาชิกสภาแห่งชาติจำนวนน้อยสองในสามของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเป็นผู้ลงมติเห็นชอบ

**กฎหมาย
ว่าด้วยรัฐบาล
แห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว**

**หมวดที่ I
บทบัญญัติทั่วไป**

มาตรา 1 วัตถุประสงค์ของกฎหมายว่าด้วยรัฐบาล

กฎหมายว่าด้วยรัฐบาลบัญญัติออกเพื่อกำหนดโครงสร้าง การดำเนินงานและระบบวิธีทำงานของรัฐบาล เพื่อให้การบริหารรัฐ บริหารเศรษฐกิจสังคมมีประสิทธิภาพ เล่งใส่ เพื่อให้ประเทศชาติ เข้มแข็ง ทำให้ชีวิตการเป็นอยู่ของประชาชน บรรดาเผ่าดีขึ้น รับประทานให้สังคมมีความสงบและยุติธรรม

มาตรา 2 ภาระบทบาทของรัฐบาล

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นองค์การบริหารแห่งรัฐ รับผิดชอบต่อสภาแห่งชาติและประธานประเทศ มีภาระบทบาทบริหารรัฐอย่างเป็นทางการ ทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม สังคมป้องกันชาติ ป้องกันความสงบและการต่างประเทศ

มาตรา 3 หลักการดำเนินงานของรัฐบาล

รัฐบาลดำเนินงานตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตยบนพื้นฐานรัฐธรรมนูญ และกฎหมาย โดยมีพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นแกนนำและถือเอาบรรดาองค์การจัดตั้งมหาชน และองค์การจัดตั้งสังคมเป็นแรงกำลังใช้วิธีการศึกษาอบรม เศรษฐกิจ และบริหาร เพื่อบริหารรัฐ บริหารเศรษฐกิจ-สังคม

มาตรา 4 อายุการของรัฐบาล

รัฐบาลมีอายุการ 5 ปีเท่ากับอายุการของสภาแห่งชาติ ในกรณีที่รัฐบาลหมดอายุการลงแต่สภาแห่งชาติยังไม่ทันรับรองเอารัฐบาลชุดใหม่ให้รัฐบาลชุดเก่าดำเนินงานต่อไป

หมวดที่ II โครงสร้าง อำนาจ หน้าที่ของรัฐบาล

มาตรา 5 โครงสร้างของรัฐบาล

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประกอบด้วยกระทรวงและคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง ซึ่งได้รับการรับรองเอาโดยสภาแห่งชาติ

การกำหนดโครงสร้างของรัฐบาลให้ถือเอาตามความเรียกร้องต้องการของประเทศชาติในแต่ละระยะ

มาตรา 6 องค์ประกอบของคณะรัฐบาล

รัฐบาลประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี บรรดารองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีและประธานคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง

มาตรา 7 อำนาจหน้าที่ของรัฐบาล

รัฐบาลมีอำนาจ หน้าที่ ดังนี้

1. ปฏิบัติรัฐธรรมนูญ กฎหมาย มติของสภาแห่งชาติรัฐบัญญัติและรัฐด้าลัดของประธานประเทศ จัดให้มีการโฆษณา เผยแผ่กฎหมาย ศึกษาอบรม สติ เคารพและปฏิบัติระเบียบกฎหมายกำหนดบรรดามาตรการณ้ปกป้องสิทธิ์และผลประโยชน์อันชอบธรรมของพลเมือง

2. กำหนดแผนยุทธศาสตร์แห่งการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม และงบประมาณแห่งรัฐแล้วนำเสนอให้สภาแห่งชาติพิจารณาและรับรอง

3. คຸ້ມครองอย่างเป็นเอกภาพ ในการก่อสร้าง ขยายพื้นฐานเศรษฐกิจ วัฒนธรรม-สังคม วิทยาศาสตร์ เทคนิค ปฏิบัตินโยบายการเงิน เงินตรา คຸ້ມครองและรับประกันการใช้ทรัพย์สินสมบัติของชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ปกป้องทรัพย์สินสมบัติของรัฐ รวมทั้งและบุคคลบนพื้นฐานระเบียบกฎหมาย

4. คັນคว่าและเสนอร่างกฎหมายต่อสภาแห่งชาติร่างรัฐด้าลัด และร่างรัฐบัญญัติต่อประธานประเทศโดยผ่านคณะประจำสภาแห่งชาติ

5. ออกมติดกลงเกี่ยวกับการบริหารรัฐ บริหารเศรษฐกิจสังคม การป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ และการดำเนินงานการต่างประเทศ

6. จัดให้มีบริหาร กำกับดูแลและการตรวจตราการดำเนินงานของบรรดาแขนงการและองค์การปกครองท้องถิ่น เพื่อรับประกันให้มีประสิทธิภาพ และความเป็นเอกภาพในการดำเนินงานขององค์การบริหารแห่งรัฐ

7. ปรับปรุง ยกระดับ และตรวจตรางานป้องกันชาติ ป้องกันความสงบทั่วประเทศ และความเป็นระเบียบเรียบร้อย ก่อสร้างกำลังประกอบอาวุธประชาชน ปฏิบัติคำสั่งระดมพล กำหนดมาตรการการณ้ที่จำเป็น เพื่อรักษาประเทศชาติ

8. งดการปฏิบัติหรือยกเลิกข้อตกลงคำสั่งของกระทรวงคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง องค์การอื่น ๆ ที่ขึ้นโดยตรงกับนายกรัฐมนตรีและองค์การปกครองท้องถิ่นที่ขัดกับระเบียบกฎหมาย
9. ตกลงสร้างหรือยกเลิกเมืองและการแบ่งเขตของเมือง
10. จัดให้มีการดำเนินการตรวจตราของรัฐ ด้านการละเมิดระเบียบกฎหมาย การฉ้อราษฎร์บังหลวง และแก้ไขคำร้องทุกข์ของประชาชน พื้นฐานระเบียบกฎหมาย
11. เจรจาลงนามสนธิสัญญา และสัญญากับต่างประเทศ คู่คุ้มครองและตรวจตราการดำเนินงานการต่างประเทศ การปฏิบัติสนธิสัญญา และสัญญาที่ลงนามกันได้
12. ปฏิบัติอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในระเบียบกฎหมาย

มาตรา 8 การแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรีได้รับการแต่งตั้งหรือปลดออกจากตำแหน่ง โดยประธานประเทศแล้วนำเสนอต่อสภาแห่งชาติพิจารณาและรับรอง

มาตรา 9 การแต่งตั้งบรรดารองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และประธานคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง

บรรดารองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี และประธานคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวงได้รับการแต่งตั้งโยกย้าย หรือปลดออกจากตำแหน่งโดยประธานประเทศตามการเสนอของนายกรัฐมนตรีแล้วเสนอให้สภาแห่งชาติพิจารณารับรอง

หมวดที่ III **การประชุมรัฐบาล**

มาตรา 10 การประชุมรัฐบาล

รัฐบาลเปิดประชุมเดือนละครั้ง โดยนายกรัฐมนตรีเป็นผู้เรียกประชุม และเป็นประธานที่ประชุม หมายนัดประชุมพร้อมด้วยระเบียบวาระ และสาระของที่ประชุมต้องส่งให้สมาชิกรัฐบาลอย่างช้าเจ็ดวันก่อนวันเปิดประชุม ที่ประชุมจะดำเนินได้ก็ต่อเมื่อมีสมาชิกรัฐบาลเข้าร่วมอย่างน้อยสองในสามของจำนวนสมาชิกทั้งหมด

สมาชิกรัฐบาลมีหน้าที่เข้าร่วมประชุมรัฐบาลทุก ๆ ครั้ง นอกจากนั้นอาจจะเชิญรองรัฐมนตรีและคนอื่นที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุมรัฐบาลก็ได้ สำหรับผู้ที่ไม่ใช่สมาชิกรัฐบาลมีสิทธิประกอบความคิดเห็นต่อที่ประชุม แต่ไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียง

ที่ประชุมรัฐบาลตกลงปัญหาหรือลงมติโดยถือเอาตามเสียงข้างมาก ถ้าหากมีเสียงเท่ากันให้ถือเอาตามเสียงของประธานที่ประชุม ในกรณีมีความจำเป็นและรีบด่วน อาจจะเปิด

ประชุมสมัยวิสามัญก็ได้ ตามการตกลงของนายกรัฐมนตรีหรือตามการเสนอของสมาชิกรัฐบาล
อย่างน้อยหนึ่งในสามของจำนวนสมาชิกทั้งหมด

การประชุมรัฐบาลแต่ละครั้งต้องทำเป็นบทบันทึก ซึ่งรับรองโดยประธานที่ประชุม
แล้วส่งให้สมาชิกรัฐบาลทราบ

มาตรา 11 ปัญหาที่ต้องนำเข้าที่ประชุมรัฐบาล

ปัญหาที่ต้องนำเข้าพิจารณาและตกลงในที่ประชุมรัฐบาลมีดังนี้

1. แผนยุทธศาสตร์แห่งการพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคม
2. แผนงบประมาณแห่งรัฐประจำปีและแก้ไขเพิ่มเติมงบประมาณ
3. ร่างกฎหมาย ร่างรัฐบัญญัติ ร่างรัฐดําลัด
4. การจัดตั้ง การยกเลิก การรวมหรือแยกกระทรวง คณะกรรมการเทียบเท่า

กระทรวง

หรือองค์การอื่น ๆ ที่ขึ้นโดยตรงกับนายกรัฐมนตรี

5. การจัดตั้ง การยกเลิก การรวม การแยก หรือการกำหนดเขตแดนของแขวง

กำแพง

นคร เขตพิเศษ หรือเมือง

6. บทสรุปการดำเนินงานของรัฐบาล
7. บทรายงานต่อสภาแห่งชาติและต่อประธานประเทศ
8. การป้องกันชาติ ป้องกันความสงบและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
9. ปัญหาสัญชาติ
10. เนื้อหาสาระในการเจรจา สนธิสัญญาและสัญญากับต่างประเทศ

นอกจากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนี้แล้วที่ประชุมรัฐบาลจะนำเอาปัญหาอื่น ๆ มา

พิจารณาก็ได้

หมวดที่ IV

ภาวะบทบาท อำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรี

มาตรา 12 ภาวะบทบาทของนายกรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้ารัฐบาล ชี้นำและอำนวยความสะดวกการดำเนินงานของ
รัฐบาล

มาตรา 13 อำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

1. เรียกประชุมและเป็นประธานที่ประชุมรัฐบาล

2. ชี้นำและตรวจตราการปฏิบัติของที่ประชุมรัฐบาล
3. ควบคุมงานทั้งหมดของรัฐบาล ชี้นำและตรวจตราการดำเนินงานของกระทรวง คณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง แขวง กำแพงนครเขตพิเศษและองค์การอื่น ๆ ที่ขึ้นโดยตรงกับ นายกรัฐมนตรี
4. เสนอประธานประเทศแต่งตั้ง โยกย้ายหรือปลดออกจากตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี, รัฐมนตรี ประธานคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง ผู้แทนที่มีอำนาจเต็มของ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ไปประจำอยู่ต่างประเทศ เจ้าแขวง เจ้าครองกำแพงนคร และเสนอเลื่อนขั้นหรือปลดชั้น นายพลอยู่ในกองกำลังป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ
5. แต่งตั้ง โยกย้าย หรือปลดออกจากตำแหน่งรองรัฐมนตรี รองประธาน คณะกรรมการ เทียบเท่ากระทรวง หัวหน้าและรองหัวหน้าทบวง หัวหน้าและรองหัวหน้าองค์การ เทียบเท่าทบวง หัวหน้ากรม รองเจ้าแขวง รองเจ้าครองกำแพงนคร หัวหน้าเขตพิเศษและเจ้าเมือง
6. เลื่อนขั้นหรือปลดชั้นพันเอกในกำลังป้องกันชาติ ป้องกันความสงบ
7. ออกคำสั่ง คำสั่งและคำแนะนำเกี่ยวกับการจัดตั้งปฏิบัตินโยบาย ระเบียบ กฎหมาย และแผนการของรัฐบาล
8. รายงานประจำปีเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาล ต่อสภาแห่งชาติและต่อ ประธานประเทศ
9. มอบอำนาจ หน้าที่ให้รองนายกรัฐมนตรีในเวลาไม่อยู่หรือขัดข้อง
10. ลาออกจากตำแหน่งเมื่อเห็นว่าตนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ อันเนื่องมาจาก เหตุผลทางด้านสุขภาพหรือด้วยเหตุผลอื่น ๆ
11. ปฏิบัติอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

มาตรา 14 รองนายกรัฐมนตรี

รองนายกรัฐมนตรีเป็นผู้ช่วยงานนายกรัฐมนตรีและอาจได้รับผิดชอบงานใดงาน หนึ่งเมื่อนายกรัฐมนตรีไม่อยู่ หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้นั้นให้รองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับ มอบหมายเป็นผู้ว่าการแทน การมอบหมายให้ว่าการแทนนั้นต้องเป็นลายลักษณ์อักษร โดยกำหนด เนื้อหาและเวลาอย่างชัดเจน

รองนายกรัฐมนตรีมีสิทธิ์ลาออกจากหน้าที่ เมื่อเห็นว่าตนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ ได้อันเนื่องมาจากเหตุผลทางด้านสุขภาพหรือด้วยเหตุผลอื่น ๆ

หมวดที่ V สำนักงานนายกรัฐมนตรี

มาตรา 15 บทบาทและความสำคัญของสำนักงานนายกรัฐมนตรี

สำนักงานนายกรัฐมนตรีเป็นองค์การบริหารรัฐระดับส่วนกลาง ซึ่งอยู่ในโครงประกอบของรัฐบาลทำหน้าที่เป็นเสนาธิการให้แก่นายกรัฐมนตรี ประสานงานและสรุปรวบรวมปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องถึงงานของรัฐบาลในการจัดการและบริหารรัฐอย่างเป็นเอกภาพในทั่วประเทศ

มาตรา 16 โครงสร้างองค์กรของสำนักงานนายกรัฐมนตรี

สำนักนายกรัฐมนตรีประกอบด้วยห้องว่าการสำนักงานนายกรัฐมนตรีและทบวงองค์การเทียบเท่าทบวง และกรมที่ขึ้นโดยตรงต่อนายกรัฐมนตรี

มาตรา 17 องค์ประกอบของสำนักงานนายกรัฐมนตรี

สำนักงานนายกรัฐมนตรี มีรัฐมนตรีประจำสำนักงานนายกรัฐมนตรีจำนวนหนึ่ง บรรดารองรัฐมนตรี หัวหน้าทบวง หัวหน้าองค์การเทียบเท่าทบวง และหัวหน้ากรมที่ขึ้นโดยตรงต่อนายกรัฐมนตรี

สำนักงานนายกรัฐมนตรีอยู่ภายใต้การชี้นำโดยตรงของนายกรัฐมนตรี

มาตรา 18 อำนาจหน้าที่ของสำนักงานนายกรัฐมนตรี

สำนักงานนายกรัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

1. เตรียมการประชุมรัฐบาล
2. บันทึก เรียบเรียงเนื้อหาการประชุมรัฐบาล และขยายผลเป็นคำสั่ง คำแนะนำ หรือแจ้งการ
3. แจ้งผลของการประชุมรัฐบาล
4. รวบรวมข้อมูล ค้นคว้า วิจัย สภาพการแล้วรายงานให้รัฐบาลและนายกรัฐมนตรี
5. ประสานงานระหว่างห้องว่าการศูนย์กลางพรรค ห้องว่าการสภาแห่งชาติ ห้องว่าการสำนักงานประธานประเทศ กระทรวงคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง แขวง กำแพงนครและเขตพิเศษ
6. ติดตาม ตรวจสอบ การปฏิบัติตามมติของที่ประชุมรัฐบาล
7. เตรียมมอบรายงานให้รัฐบาล เพื่อรายงานต่อประธานประเทศและสภาแห่งชาติ

8. ติดตามสรุปรวบรวม และเสนอปัญหาต่อรัฐบาลเกี่ยวกับข้อสะดวกและยุ่งยากใน ขบวนการปฏิบัติกฎหมาย นโยบาย แผนการ ระเบียบระเบียบการต่าง ๆ ก็คือสภาพการดำเนินงานของบรรดาแขนงการระดับส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น

9. ติดตามส่งเสริมให้ทบวง องค์การเทียบเท่าทบวง และกรมที่ขึ้นโดยตรงต่อ นายกรัฐมนตรีทำหน้าที่ให้สัมฤทธิ์ผล

10. สร้างแผนงบประมาณประจำปี เพื่อใช้ในการดำเนินงานของรัฐบาล และของ สำนักงานนายกรัฐมนตรี

11. สร้างเงื่อนไขและความสะดวกในการปฏิบัติงานให้แก่รัฐบาล

12. รับผิดชอบงานทางด้านการเมือง โครงสร้าง และบุคลากร ปรับปรุงคุณภาพ ของงานและวิธีการทำงานของสำนักงานนายกรัฐมนตรี

13. ปฏิบัติอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตามการมอบหมายของนายกรัฐมนตรีและตามที่ได้ กำหนดไว้ในกฎหมาย

หมวดที่ VI

กระทรวง และคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง

มาตรา 19 บทบาทและความสำคัญของกระทรวงและคณะกรรมการเทียบเท่า กระทรวง

กระทรวงและคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวงเป็นโครงประกอบของรัฐบาล ทำหน้าที่เป็นเสนาธิการให้แก่รัฐบาล และคุ้มครองมหาดภาคเกี่ยวกับแขนงการของตนในขอบเขตทั่วประเทศ

มาตรา 20 โครงสร้างของกระทรวงและคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง

กระทรวงและคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวงประกอบด้วย ห้องการกระทรวง และห้องการคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง กรม แผนกต่าง ๆ และสถาบัน ซึ่งกำหนดโดยคำสั่งของนายกรัฐมนตรี

มาตรา 21 องค์ประกอบของกระทรวงและคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง

กระทรวงและคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวงประกอบมีรัฐมนตรี หรือประธาน คณะกรรมการ รองรัฐมนตรีหรือรองประธานคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง หัวหน้าห้องการ รองหัวหน้า ห้องการ หัวหน้ากรม รองหัวหน้ากรม หัวหน้าแผนก รองหัวหน้าแผนก หัวหน้าสถาบัน และรองหัวหน้าสถาบัน

มาตรา 22 อำนาจหน้าที่ ของกระทรวงและคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวง กระทรวงและคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวงมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

1. ค้นคว้า ร่าง นโยบาย และแผนยุทธศาสตร์ของแผนงานของตนเพื่อเสนอต่อ
รัฐบาล
2. ค้นคว้าผืนเอนนโยบาย แผนการ มติดกลางของรัฐบาลเป็นแผนการและโครงการละเอียดของแผนงานของตน พร้อมทั้งรับผิดชอบในการจัดให้มีการปฏิบัติ
3. ร่างกฎหมาย ร่างคำสั่ง และวางระเบียบการต่างๆ เพื่อคุ้มครองมหภาคใน
แผนงานของตน
4. คุ้มครองตามสายงานในการจัดให้มีการปฏิบัติงาน และบุคลากรของแผน
งานของตน โดยประสานงานอย่างเป็นเอกภาพกับท้องถิ่น
5. สร้างบุคลากรในแผนงานของตน
6. ติดต่อกับต่างประเทศตามการอนุมัติของรัฐบาล
7. ตรวจสอบและสรุป รวบรวม สภาพการณ์การปฏิบัติงานแผนงานของตนแล้ว
รายงานต่อรัฐบาลและนายกรัฐมนตรี
8. ปฏิบัติอำนาจหน้าที่อื่นที่รัฐบาลมอบหมายให้เฉพาะและตามที่ได้กำหนดไว้
ในกฎหมาย

มาตรา 23 ภาระบทบาทของรัฐมนตรีและประธานคณะกรรมการเทียบเท่า
กระทรวง

รัฐมนตรีและประธานคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวงเป็นสมาชิกรัฐบาลเข้าร่วม
ในการบริหารงานของรัฐบาล ทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม สังคม ป้องกันชาติ
ป้องกันความสงบ และการต่างประเทศ

ในฐานะเป็นหัวหน้าแผนงาน รัฐมนตรีและประธานคณะกรรมการเทียบเท่า
กระทรวง ทำหน้าที่เป็นเสนาธิการให้แก่รัฐบาลทั้งเป็นผู้คุ้มครองมหภาคในแผนงานของตน

มาตรา 24 อำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีและประธานคณะกรรมการเทียบเท่า
กระทรวง

- รัฐมนตรีและประธานคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวงมีอำนาจหน้าที่ดังนี้
1. ขยายผลของมติที่ประชุมรัฐบาลและมติให้มีการจัดตั้งปฏิบัติในแผนงานของตน
 2. ชี้้นำการปฏิบัติแผนการของแผนงานของตนพร้อมทั้งคุ้มครองและตรวจตรา
การปฏิบัติแผนการ
 3. ออกข้อตกลง คำสั่ง คำแนะนำ เลงใส่เพิ่มประสิทธิภาพทางด้านองค์กร และ
การดำเนินงานของการคุ้มครองตามแผนงาน

4. งดการปฏิบัติข้อตกลง คำสั่งขององค์การระดับล่าง ที่ขึ้นกับแผนงานของตน และมีอำนาจเสนอแก้ไข หรือยกเลิกข้อตกลง คำสั่งของแผนงานอื่น หรือของแขวง กำแพงนคร เขตพิเศษ ที่ขัดกับระเบียบ หลักการ และผลประโยชน์ ของแผนงานของตน
5. วางมาตรการอันจำเป็น เพื่อปฏิบัติแผนการประจำปี
6. เสนอร่างกฎหมาย ร่างคำสั่งเกี่ยวกับแผนงานของตนต่อรัฐบาล
7. แต่งตั้งหรือปลดตำแหน่งรองหัวหน้ากรม หัวหน้าแผนกและรองหัวหน้าแผนก หัวหน้าห้องการ ระดับเมืองของแผนงานของตน
8. มอบหมายงานใดงานหนึ่งให้รองรัฐมนตรี หรือรองประธานคณะกรรมการ เทียบเท่ากระทรวงว่าการแทนในเวลาไม่อยู่ หรือขัดข้อง รองรัฐมนตรี หรือรองประธานคณะกรรมการเทียบเท่ากระทรวงที่ได้รับมอบหมายให้ว่าการแทน มีสิทธิ์ประกอบความคิดความเห็นแต่ หากไม่มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงในที่ประชุมรัฐบาล การมอบหมายให้ว่าการแทนนั้นต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรโดยกำหนดเนื้อหาและเวลาอย่างชัดเจน
9. เชื้อนสัญญาต่างประเทศเกี่ยวกับงานแผนงานของตนตามการอนุมัติของ รัฐบาล
10. ลาออกจากตำแหน่งเมื่อเห็นว่าตนเองไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เพราะเหตุผล ทางด้านสุขภาพหรือด้วยเหตุผลอื่น ๆ
11. ปฏิบัติอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตามการมอบหมายของนายกรัฐมนตรีหรือตาม ระเบียบกฎหมายกำหนดให้

หมวด IVII

ระบอบวิธีทำงานของรัฐบาล

มาตรา 25 วิธีทำงานของรัฐบาล

รัฐบาลทำงานตามหลักการรวมศูนย์ประชาธิปไตยประกอบด้วยระบอบหัวหน้า ปฏิบัติระบอบแจ้งการ รายงาน ขอคำสั่งและคำชี้แจง รัฐบาลถือเอาการประชุม เป็นรูปแบบหลักใน การดำเนินงานของตน

มาตรา 26 การดำเนินงานของสมาชิกรัฐบาล

ในการดำเนินงานของตน สมาชิกรัฐบาลต้องเคารพภาระบทบาทหน้าที่ของกัน และกันพร้อมทั้งประสานงานกัน

ในกรณีที่มีปัญหาไม่เป็นเอกภาพระหว่างสมาชิกด้วยกันให้เสนอต่อนายกรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาแก้ไข

ในกรณีดำเนินงานทางด้านต่างประเทศ สมาชิกรัฐบาลต้องขอความเห็นชอบจาก นายกรัฐมนตรี

มาตรา 27 การติดต่อกับสภาแห่งชาติ

รัฐบาลมีหน้าที่รายงานการดำเนินงานประจำปีของตนต่อสภาแห่งชาติเสนอแผนยุทธศาสตร์แห่งการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและงบประมาณแห่งรัฐ การแก้ไขงบประมาณ แห่งรัฐ เพื่อให้สภาแห่งชาติพิจารณาและรับรอง อธิบายและแก้ข้อสงสัย ตอบข้อซักถามของสภาแห่งชาติ หรือสมาชิกสภาแห่งชาติเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐบาลหรือสมาชิกรัฐบาลท่านใดท่านหนึ่ง

ในเวลาสภาแห่งชาติไม่เปิดประชุม สมาชิกรัฐบาลก็มีหน้าที่รายงานการดำเนินงานของตนต่อคณะประจำสภาแห่งชาติและสนองข้อมูลต่าง ๆ ตามคำเสนอของสภาแห่งชาติ

ในความสัมพันธ์กับต่างประเทศ หรืองานที่สำคัญอยู่ภายในประเทศนั้น รัฐบาลจะต้องขอความเห็นดี จากสภาแห่งชาติก่อนถ้างานนั้น หากเกี่ยวข้องกับสนธิสัญญาหรือสัญญา ระหว่างชาติที่สำคัญ รัฐบาลก็ต้องขอสัตยาบันจากสภาแห่งชาติ

มาตรา 28 การติดต่อกับประธานประเทศ

รัฐบาลรายงานการดำเนินงานของตนต่อประธานประเทศ ในเมื่อพบว่ามีควมจำเป็นก็จะเชิญประธานประเทศมาเป็นประธานที่ประชุมรัฐบาลหรือที่ประชุมร่วมระหว่างรัฐบาล กับคณะประจำ สภาแห่งชาติ เพื่อพิจารณาปัญหาสำคัญของชาติ

มาตรา 29 การติดต่อกับองค์การตุลาการ

รัฐบาลประสานงานกับศาลประชาชนสูงสุดและองค์การ อธิัยการประชาชนในการติดตาม ตรวจสอบ การปฏิบัติกฎหมาย และการสกัดกั้นอาชญากรรม เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้นนี้ รัฐบาลอาจจะเชิญประธานศาลประชาชนสูงสุดและอธิัยการประชาชนเข้าร่วมประชุม รัฐบาลก็ได้

มาตรา 30 การติดต่อกับองค์การจัดตั้งสังคม

เพื่อรับประกันให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ รัฐบาลต้องประสานงานกับแนวลาสร้างชาติ คณะชาวนุ่ม สหพันธ์ แม่หญิง และองค์การจัดตั้งสังคมเพื่อปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ปลุกระดม ส่งเสริมให้องค์การจัดตั้งมหาชนและองค์การจัดตั้งสังคมเข้าร่วมในการคุ้มครองรัฐ คุ้มครองเศรษฐกิจ สังคม แจ้งทิศทางการดำเนินงาน มติของที่ประชุมรัฐบาล ตอบข้อสงสัยและสร้างเงื่อนไขให้องค์การจัดตั้งมหาชนและองค์การจัดตั้งสังคมดำเนินงานตามภาระหน้าที่ของตน

กรณีที่จำเป็นก็อาจจะเชิญตัวแทนขององค์การจัดตั้งมหาชนและองค์การจัดตั้งสังคมเข้าร่วมประชุมรัฐบาลก็ได้

มาตรา 31 การพิจารณาแก้ไขคำร้องทุกข์ของประชาชน

ในการดำเนินงานปฏิบัติหน้าที่ของตน รัฐบาลและสมาชิกต้องรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและพิจารณาแก้ไขคำร้องทุกข์ของประชาชน ตามความเหมาะสมและยุติธรรมบนพื้นฐานระเบียบกฎหมาย

หมวดที่ IVIII บทบัญญัติสุดท้าย

มาตรา 32 การจัดตั้งปฏิบัติ

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นผู้จัดตั้งปฏิบัติกฎหมายฉบับนี้

มาตรา 33 การแทนที่กฎหมายเก่า

กฎหมายฉบับนี้ แทนที่กฎหมายว่าด้วยสภารัฐมนตรี แห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ฉบับเลขที่ 1/82/สปส ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 1982

มาตรา 34 ผลบังคับใช้

กฎหมายฉบับนี้มีผลบังคับใช้ นับตั้งแต่วันที่ประธานประเทศแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ออกรัฐดำลัดประกาศใช้เป็นต้นไป ข้อกำหนด กฎระเบียบที่ขัดกับกฎหมายฉบับนี้ล้วนแต่ถูกยกเลิก

สภาแห่งชาติ

ລັດຖະທຳມະນູນ

ແຫ່ງ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ຈັດພິມໂດຍ ສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ

1991

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ເລກທີ 55 /ປທບທ

ລົງວັນທີ 15/8/91

ລັດຖະດໍາລັດ

ຂອງປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ
ກ່ຽວກັບການປະກາດໃຊ້ລັດຖະທໍາມະນູນແຫ່ງ
ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ.

– ອີງຕາມມະຕິຂອງກອງປະຊຸມຜູ້ແທນທົ່ວປະເທດ ຄັ້ງວັນ
ທີ 2 ທັນວາ 1975 ວ່າດ້ວຍການແຕ່ງຕັ້ງປະທານປະເທດ.

– ອີງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສະພາປະຊົນສຸງສຸດ ແຫ່ງ ສາ
ທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ສະບັບເລກທີ
04/ສປສ, ລົງວັນທີ 19 ເມສາ 1988.

– ອີງຕາມມະຕິຕົກລົງຂອງກອງປະຊຸມ ຄັ້ງທີ 6 ສະໄໝສາ
ມັນຂອງສະພາປະຊາຊົນສຸງສຸດ ຊຸດທີ II ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງ
ເອົາລັດຖະທໍາມະນູນ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະ
ຊາຊົນລາວ, ສະບັບເລກທີ 07/ສປສ ລົງວັນທີ 14 ສິງຫາ 1991.

ປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ

ອອກລັດຖະດໍາລັດ:

ມາດຕາ 1. ປະກາດໃຊ້ລັດຖະທໍາມະນູນ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ.

ມາດຕາ 2. ລັດຖະດໍາລັດສະບັບນີ້ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ມີໄດ້ລົງ ລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 15 ສິງຫາ 1991.

ຜູ້ວ່າກາງລາວ ສະຫວັນ ພະຍາດ

ພູມີ ວົງວິຈິດ

ຄຳນຳ

ນັບແບບເວລາຫລາຍພັນປີມາແລ້ວ ທີ່ປະຊາຊົນລາວ ບັນດາເຜົ່າ ໄດ້ດຳລົງຄົງຕົວ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວຢູ່ບົນດັ້ນແດນອັນແສນຮັກແຫ່ງນີ້. ກ່ອນນີ້ຫົກສະຕະວັດກ່ວາ ໃນສະໄໝເຈົ້າຟ້າງຸ່ມ, ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ ໄດ້ກໍ່ຕັ້ງປະເທດລ້ານຊ້າງເອກະພາບ ແລະ ສ້າງໃຫ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ.

ຕັ້ງແຕ່ສະຕະວັດທີສິບແບດເປັນຕົ້ນມາ, ແຜ່ນດິນລາວໄດ້ຖືກບັນດາອິດທິກຳລັງພາຍນອກຈ້ອງມອງ ແລະ ຮຸກຮານຢູ່ສະເໝີ. ປະຊາຊົນເຮົາໄດ້ພ້ອມກັນເສີມຂະຫຍາຍ ມູນເຊື້ອອັນພິລະອາດຫານ ບໍ່ພ້ອມຈຳນົນຂອງບັນພະບຸລຸດ ແລະ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໝຽວແໜ້ນເພື່ອກອບກູ້ເອກະລາດ, ອິດສະລະພາບ.

ໃນຫົກສິບກ່ວາປີມານີ້, ພາຍໃຕ້ການນຳພາ ອັນຖືກຕ້ອງຂອງພັກກອມມູນິດອິນດູຈີນໃນເມື່ອກ່ອນ ແລະ ພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວໃນປັດຈຸບັນ, ປະຊາຊົນລາວ ບັນດາເຜົ່າໄດ້ດຳເນີນການຕໍ່ສູ້ອັນຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສຍສະລະ ຈົນສາມາດທັບມ້າງແອກອອບຄອງ, ກິດຂີ້ຂອງພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນ ແລະ ລະບອບສັກດີນາ, ປົດປ່ອຍປະເທດຊາດຢ່າງສົມບູນ, ສ້າງຕັ້ງປະເທດ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວໃນວັນທີ່ 2 ທັນວາ ປີ 1975, ອັນໄດ້ໄຂສັງກາດໃໝ່, ສ້າງກາດທີ່ປະເທດຊາດມີເອກະລາດ ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ມີອິດສະລະພາບຢ່າງແທ້ຈິງ.

ໃນຊຸມບຶທີ່ຜ່ານມານີ້ ປະຊາຊົນເຮົາ ໄດ້ພ້ອມກັນປະຕິບັດ ສອງໜ້າທີ່ຍຸດທະສາດຄື: ບົກບັກຮັກສາ ແລະ ສ້າງສາປະເທດ ຊາດ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບໜ້າກຜົນເບື້ອງຕົ້ນ ອັນເປັນໜ້າພາກພູມໃຈ.

ມາໃນໄລຍະໃໝ່ນີ້ ຊີວິດຂອງສັງຄົມໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລັດເຮົາ ຕ້ອງມີລັດຖະທຳມະນູນ. ລັດຖະທຳມະນູນນີ້ແມ່ນລັດຖະທຳມະ ນູນຂອງລະບອບປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນ ຢູ່ປະເທດເຮົາ, ມັນ ໄດ້ຮັບຮູ້ຜົນງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ທີ່ປະຊາຊົນເຮົາຍາດມາໄດ້ໃນພາ ລະກິດຕໍ່ສູ້ປົດປ່ອຍຊາດ ແລະສ້າງສາປະເທດຊາດ; ກຳນົດລະ ບອບການເມືອງ, ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ສິດ ແລະ ພັນທະພັນ ດາວຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ລະບົບການຈັດຕັ້ງກົງຈັກລັດໃນ ໄລຍະໃໝ່. ໃນປະຫວັດສາດຂອງຊາດເຮົາ ເທື່ອນເປັນເທື່ອທຳ ອິດ ທີ່ໄດ້ກຳນົດສິດເປັນເຈົ້າຂອງປະຊາຊົນຢູ່ໃນກົດໝາຍພັນ ດາວຂອງຊາດ.

ລັດຖະທຳມະນູນສະບັບນີ້ ແມ່ນໜ້າກຜົນ ຂອງຂະບວນວິ ວັດ ແຫ່ງ ການປະກອບຄວາມເຫັນ ຂອງປະຊາຊົນ ໃນທົ່ວປະ ເທດ ທີ່ສ້ອງແສງເຖິງເຈດຈຳນົງອັນຍາວນານ ແລະ ຄວາມຕັດ ສິນໃຈຢ່າງແຮງກ້າ ຂອງວົງຄະນາຍາດແຫ່ງຊາດ ທີ່ຈະພ້ອມ ກັນສູ້ຊົນ ຈົນບັນລຸຈຸດໝາຍສ້າງປະເທດລາວໃຫ້ເປັນປະເທດ ສັນຕິພາບ, ເອກະລາດ, ປະຊາທິປະໄຕ, ເອກະພາບ ແລະ ວັດ ທະນະຖາວອນ.

ໜວດທີ I ລະບອບການເມືອງ

ມາດຕາ 1. ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນ ລາວ ເປັນປະເທດເອກະລາດ, ມີອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ຜືນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນ ລວມທັງເຂດນ່ານນ້ຳ ແລະ ນ່ານພ້າ; ເປັນປະເທດເອກະພາບຂອງທຸກຊົນເຜົ່າທີ່ຕັດແຍກອອກຈາກ ກັນບໍ່ໄດ້.

ມາດຕາ 2. ລັດແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແມ່ນລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນ. ອຳນາດທັງ ໝົດ ເປັນຂອງປະຊາຊົນ, ໂດຍປະຊາຊົນ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍບັນດາ ຊັ້ນຄົນຢູ່ໃນສັງຄົມ ໂດຍແມ່ນກຳມະກອນ, ກະສິກອນ ແລະ ນັກຮຽນຮູ້ ບັນຊາຊົນເປັນຫລັກແຫລ່ງ.

ມາດຕາ 3. ສິດເປັນເຈົ້າປະເທດຊາດ ຂອງປະຊາຊົນ ບັນດາເຜົ່າໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ ແລະ ຮັບປະກັນດ້ວຍການ ເຄື່ອນໄຫວຂອງລະບົບການເມືອງ ເຊິ່ງມີພັກປະຊາຊົນປະຕິ ວັດລາວເປັນແກ່ນນຳ.

ມາດຕາ 4. ສະພາແຫ່ງຊາດ ແມ່ນອົງການຕົວແທນ

ຂອງປະຊາຊົນ ການເລືອກຕັ້ງສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ແມ່ນປະຕິບັດຕາມຫຼັກການທົ່ວໄປ, ສະເໝີພາບ, ໂດຍກົງ ແລະ ລົງອະແນນສຽງປິດລັບ.

ຜູ້ບໍ່ອນບັດເລືອກຕັ້ງມີສິດສະເໜີປິດຜູ້ແທນຂອງຕົນໄດ້ຖ້າ ຫາກເຫັນວ່າ ມີການປະພຶດຕົນບໍ່ສົມກຽດສັກສີ ແລະ ຂາດ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກປະຊາຊົນ.

ມາດຕາ 5. ສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະ ທຸກອົງການຂອງລັດ ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວ ຕາມຫຼັກການ ລວມ ສູນປະຊາທິປະໄຕ.

ມາດຕາ 6. ລັດປົກປ້ອງສິດອິດສະລະພາບ ແລະ ສິດ ປະຊາທິປະໄຕ ຂອງປະຊາຊົນ ທີ່ບໍ່ມີໃຜຈະລ່ວງລະເມີດໄດ້. ທຸກອົງການ ແລະ ພະນັກງານຂອງລັດ ຕ້ອງໂຄສະນາອົບຮົມ ບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍໃຫ້ປະຊາຊົນ ແລະ ພ້ອມກັນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ເພື່ອຮັບປະກັນສິດ ແລະ ຜົນປະ ໂຫຍດອັນອຸບອບທຳຂອງປະຊາຊົນ. ຫ້າມທຸກການກະທຳແບບ ອາຍາສິດ, ຂົ່ມຂູ່ອັນຈະກໍ່ຄວາມເສຍຫາຍ ເຖິງກຽດສັກສີ, ຮ່າງກາຍ, ຊີວິດ, ຈິດໃຈ ແລະ ຊັບສົມບັດຂອງປະຊາຊົນ.

ມາດຕາ 7. ແນວລາວສ້າງຊາດ, ສະຫະພັນກຳມະ ບານລາວ, ຄະນະຊາວໜຸ່ມປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ, ສະຫະ ພັນແມ່ຍິງລາວ ແລະ ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມເປັນບ່ອນ

ເຕົ້າໂຮມຄວາມສາມັກຄີ ແລະ ບຸກລະດົມບັນດາຊັ້ນຄົນ ຂອງ ທຸກຊົນເຜົ່າ ເຂົ້າຮ່ວມໃນພາລະກິດປົກປັກຮັກສາ ແລະ ສ້າງ ສາປະເທດຊາດ, ເສີມຂະຫຍາຍສິດເປັນເຈົ້າຂອງປະຊາຊົນ, ປົກປັກຮັກສາສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳ ຂອງສະ ມາຊິກໃນອົງການຈັດຕັ້ງຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 8. ລັດປະຕິບັດນະໂຍບາຍສາມັກຄີ ແລະ ສະ ເໝີພາບລະຫວ່າງຊົນເຜົ່າຕ່າງໆ. ທຸກຊົນເຜົ່າລ້ວນແຕ່ມີສິດ ປົກປັກຮັກສາ, ເສີມຂະຫຍາຍຮິດຄອງປະເພນີ ແລະ ວັດທະ ນະທຳອັນດີງາມຂອງຕົນ ແລະ ຂອງຊາດ. ຫ້າມທຸກການກະ ທຳແບ່ງແຍກ ແລະ ການປະພຶດຈຳແນກລະຫວ່າງຊົນເຜົ່າ.

ລັດປະຕິບັດທຸກມາດຕະການ ເພື່ອຂະຫຍາຍ ແລະ ຍົກລະ ດັບເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງທຸກຊົນເຜົ່າໃຫ້ສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ມາດຕາ 9. ລັດເຄົາລົບ ແລະ ປົກປ້ອງການເຄື່ອນ ໄຫວອັນດີກົດໝາຍຂອງພູດທະສາສະນິກະຊົນ ແລະ ສາສະ ນິກະຊົນອື່ນ. ບຸກລະດົມສົ່ງເສີມພະພິກຂຸ ສາມະເນນ ແລະ ນັກບວດ ຂອງສາສະໜາອື່ນໆ ໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມ ໃນການເຄື່ອນ ໄຫວ ທີ່ເປັນ ປະໂຫຍດແກ່ປະເທດຊາດ ແລະ ປະຊາຊົນ. ຫ້າມທຸກການກະທຳທີ່ເປັນການແບ່ງແຍກ ສາສະໜາ ແລະ ແບ່ງແຍກປະຊາຊົນ.

ມາດຕາ 10. ລັດຊົມຄອງສັງຄົມດ້ວຍລັດຖະທຳມະນູນ

ແລະ ກົດໝາຍ. ທຸກອົງການຈັດຕັ້ງຂອງພັກ ແລະ ລັດ, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ ແລະ ພົນລະເມືອງທຸກຄົນ ຕ້ອງເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນຂອບເຂດ ຂອງລັດ ຖະທໍາມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 11. ລັດປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ປ້ອງກັນຊາດ, ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບທົ່ວປວງຊົນ ແລະ ຮອບດ້ານ.

ກໍາລັງປ້ອງກັນຊາດ ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ຕ້ອງເຊື່ອມຊືມຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ປະເທດຊາດ ແລະ ຕໍ່ປະຊາຊົນ; ປະຕິບັດໜ້າທີ່ປົກປັກຮັກສາພາກຜົນຂອງການປະຕິວັດ, ປົກປັກຮັກສາຊີວິດ, ຊັບສິນ ແລະ ການອອກແຮງງານຂອງປະຊາຊົນ; ຕ້ອງປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນພາລະກິດ ພັດທະນາປະເທດຊາດ .

ມາດຕາ 12. ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ປະຕິບັດນະໂຍບາຍການຕ່າງປະເທດ ສັນຕິພາບ , ເອກະລາດ, ມິດຕະພາບ ແລະ ການຮ່ວມມື; ຂະຫຍາຍສາຍພົວພັນ ແລະ ການຮ່ວມມືກັບທຸກປະເທດ ບົນຫລັກການຢູ່ຮ່ວມກັນໂດຍສັນຕິ, ເອົາລົບເອກະລາດ, ອະທິປະໄຕ, ຜົນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນຂອງກັນ, ບໍ່ແຊກແຊງເຂົ້າວຽກງານພາຍໃນຂອງກັນ, ສະເໝີພາບ ແລະ ຕ່າງຜ່າຍຕ່າງໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ.

ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ສະໜັບສະ

ໝູນການຕໍ່ສູ້ຂອງປະຊາຊົນໃນໂລກ ເພື່ອສັນຕິພາບ, ເອກະລາດແຫ່ງຊາດ, ປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າທາງສັງຄົມ.

ໜວດ ທ 11

ລະບອບເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ

ມາດຕາ 13. ລະບອບເສດຖະກິດ ຢູ່ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແມ່ນເສດຖະກິດຫລາຍພາກສ່ວນທີ່ມີຈຸດໝາຍຂະຫຍາຍການຜະລິດ ແລະ ເປີດກ້ວາງການຈະລາຈອນ, ຫັນເສດຖະກິດທຳມະຊາດໄປສູ່ເສດຖະກິດສິນຄ້າ, ເຮັດໃຫ້ ພັນຖານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຂັ້ນ ແລະ ຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈຂອງ ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃຫ້ສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ມາດຕາ 14. ລັດປົກປ້ອງ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍບັນດາຮູບການກຳມະສິດຂອງລັດ, ລວມໝູ່, ເອກະເທດ, ກຳມະສິດເອກະຊົນຂອງນາຍພົນພາຍໃນປະເທດ ແລະ ກຳມະສິດຂອງຊາວຕ່າງປະເທດ ທີ່ມາລົງທຶນຢູ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.

ລັດສົ່ງເສີມ ໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດແຂ່ງຂັນ ແລະ

ຮ່ວມມືກັນຂະຫຍາຍການຜະລິດ ແລະ ທຸລະກິດ. ທຸກພາກສ່ວນ ເສດຖະກິດລ້ວນແຕ່ມີຄວາມສະເໝີພາບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 15. ລັດປົກປ້ອງສິດກ່ຽວກັບກຳມະສິດ (ສິດ ຄອບຄອງ, ສິດນຳໃຊ້, ສິດໂອນ) ແລະ ສິດສືບທອດຊັບສົມ ບັດຂອງ ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນ. ສຳລັບທີ່ດິນ ທີ່ເປັນກຳ ມະສິດຂອງວົງອະນາຍາດແຫ່ງຊາດນັ້ນ, ລັດຮັບປະກັນສິດນຳ ໃຊ້, ສິດໂອນ ແລະ ສິດສືບທອດຕາມກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 16. ການຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດ ແມ່ນປະຕິບັດ ຕາມກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫລາດ ທີ່ມີການດັດສົມຂອງລັດ, ປະຕິບັດຫລັກການສົມທົບ ການຄຸ້ມຄອງລວມສູນເປັນເອກະ ພາບ ຂອງຂະແໜງການສູນກາງ ກັບການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດ ຊອບຄຸ້ມຄອງໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ.

ມາດຕາ 17. ທຸກອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ພົນລະເມືອງທຸກ ຄົນ ຕ້ອງປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ປົກປັກຮັກສາຊັບພະຍາ ກອນ ທຳມະຊາດ: ໜ້າດິນ, ພື້ນດິນ, ປ່າໄມ້, ສັດ, ແຫລ່ງນ້ຳ ແລະ ອາກາດ.

ມາດຕາ 18. ລັດສົ່ງເສີມ ແລະ ແນະນຳການຂະຫຍາຍ ການ ພົວພັນເສດຖະກິດກັບຕ່າງປະເທດ ດ້ວຍຫລາຍຮູບການ

ບົນຫລັກການເຄົາລົບເອກະລາດ, ອະທິປະໄຕຂອງກັນ. ສະເໝີພາບ ແລະ ຕ່າງຜ່າຍຕ່າງໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ.

ມາດຕາ 19. ລັດເອົາໃຈໃສ່ ຂະຫຍາຍການສຶກສາ ຕິດພັນກັບການກໍ່ສ້າງຄົນຮຸ້ນໃໝ່ໃຫ້ເປັນພົນລະເມືອງດີ. ການເຄື່ອນໄຫວການສຶກສາ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ວິທະຍາສາດ ແມ່ນແນໃສ່ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້, ນ້ຳໃຈຮັກຊາດ, ຮັກລະບອບປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນ, ນ້ຳໃຈສາມັກຄີປອງດອງລະຫວ່າງບັນດາເຜົ່າ, ເຊີດຊູສະຕິເປັນເຈົ້າຂອງປະເທດຊາດ. ປະຕິບັດລະບອບການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມແບບບັງຄັບ. ລັດອະນຸຍາດໃຫ້ເປີດໂຮງຮຽນເອກະຊົນ ທີ່ເຄື່ອນໄຫວຕາມຫລັກສູດ ຂອງລັດ. ລັດ ແລະ ປະຊາຊົນສົມທົບກັນກໍ່ສ້າງໂຮງຮຽນທາງຂຶ້ນ, ເຮັດໃຫ້ການສຶກສາກາຍເປັນລະບົບທີ່ຄົບຖ້ວນ, ເອົາໃຈໃສ່ຂະຫຍາຍການສຶກສາຢູ່ເຂດຊົນເຜົ່າ.

ລັດເສີມຂະຫຍາຍວັດທະນະທຳ ທີ່ເປັນມູນເຊື້ອອັນດີງາມຂອງຊາດ ສົມທົບກັບການຮັບເອົາວັດທະນະທຳອັນກ້າວໜ້າຂອງໂລກ, ກຳຈັດທຸກປາກົດການ ທີ່ຫຍຸ້ງທາງດ້ານແນວຄິດ ແລະ ວັດທະນະທຳ. ສົ່ງເສີມການເຄື່ອນໄຫວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ສິລະປະວັນນະຄະດີ ແລະ ຄະແຫລງຂ່າວລວມທັງຢູ່ເຂດພູດອຍ. ປົກປັກຮັກສາວັດຖຸບູຮານ ແລະ ປຸຊະນິຍະສະຖານຂອງຊາດ.

ມາດຕາ 20. ລັດເອົາໃຈໃສ່ຂະຫຍາຍສາທາລະນະສຸກ, ອະນຸຍາດໃຫ້ເອກະຊົນ ເບີດການບໍລິການທາງດ້ານການແພດ ຕາມລະບຽບການຂອງລັດ.

ລັດສົ່ງເສີມການຂະຫຍາຍການກິລາກາຍະກຳ ແລະ ທ່ອງ ທ່ຽວ, ເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງນັກຮົບເສຍອົງສະ, ຄອບຄົວຂອງຜູ້ ທີ່ເສຍສະຫລະ, ຄອບຄົວຂອງຜູ້ທີ່ມີຄຸນງາມຄວາມດີຕໍ່ປະເທດ ຊາດ ແລະ ພະນັກງານບ້ານບ້ານ.

ລັດເອົາໃຈໃສ່ປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕໍ່ແມ່ ແລະ ເດັກ.

ໜວດທີ III

ສິດ ແລະ ພັນທະພັນຖານຂອງພົນລະເມືອງ

ມາດຕາ 21. ພົນລະເມືອງລາວ ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີສັນຊາດ ລາວ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 22. ພົນລະເມືອງລາວ ໂດຍບໍ່ຈຳແນກຍິງ ຊາຍ, ຖານະທາງດ້ານສັງຄົມ, ລະດັບການສຶກສາ, ຄວາມ ເຊື່ອຖື ແລະ ຊົນເຜົ່າ ລ້ວນແຕ່ມີຄວາມສະເໝີພາບຕໍ່ໜ້າກົດ ໝາຍ.

ມາດຕາ 23. ພົນລະເມືອງລາວຜູ້ທີ່ມີອາຍຸແຕ່ສິບແປດ
ປີຂຶ້ນໄປມີສິດປ່ອນບັດເລືອກຕາງ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີອາຍຸແຕ່ຊາວ
ເອັດປີຂຶ້ນໄປມີສິດສະໝັກຮັບເລືອກຕາງ, ເວນເສຍແຕ່ຜູ້ເສຍ
ຈິດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກສານຕັດສິນປົດສິດເລືອກຕາງ ແລະ ສະ
ໝັກຮັບເລືອກຕາງ.

ມາດຕາ 24. ພົນລະເມືອງລາວ ຍິງຊາຍມີສິດເທົ່າ
ທຽມກັນ ໃນດ້ານການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ-
ສັງຄົມ ແລະ ຄອບຄົວ.

ມາດຕາ 25. ພົນລະເມືອງລາວ ມີສິດໄດ້ຮັບການສຶກ
ສາຮຳຮຽນ.

ມາດຕາ 26. ພົນລະເມືອງລາວ ມີສິດທຳງານ ແລະ
ປະກອບອາຊີບ ທີ່ບໍ່ຂັດກັບກົດໝາຍ. ຜູ້ອອກແຮງງານມີສິດ
ໄດ້ພັກຜ່ອນ, ມີສິດໄດ້ຮັບການບັນນາລາຍໃນເວລາເຈັບເປັນ, ມີ
ສິດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອ ໃນກໍລະນີທີ່ພົດຄວາມສາມາດ
ອອກແຮງງານ, ເສຍອົງຄະ, ໃນເວລາເຖົ້າແກ່ ແລະ ໃນກໍລະນີ
ອື່ນໆຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 27. ພົນລະເມືອງລາວ ມີສິດເສລີພາບໃນ
ການຕັ້ງພູມລຳເນົາ ແລະ ໃນການໄປມາຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້
ໃນກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 28. ພົນລະເມືອງລາວ ມີສິດຮ້ອງຂໍຕໍ່ວ່າ, ກ່າວພ້ອງ ແລະ ສະເໜີຄວາມເຫັນຕໍ່ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງລັດ ກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ພົວພັນເຖິງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ ລວມ ຫລື ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດສະເພາະຂອງຕົນ.

ຄໍາຮ້ອງຂໍຕໍ່ວ່າ, ການກ່າວພ້ອງ ແລະ ຄວາມເຫັນຂອງ ພົນລະເມືອງຕ້ອງໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາ ແລະ ແກ້ໄຂຕາມທີ່ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 29. ພົນລະເມືອງລາວ ມີສິດໂດຍບໍ່ມີໃຜຈະ ລ່ວງລະເມີດໄດ້ ທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ເສທະສະຖານ. ພົນລະເມືອງລາວ ຈະບໍ່ຖືກຈັບຄິວ ຫລື ກວດຄົ້ນຖ້າຫາກບໍ່ມີ ຄໍາຕົກລົງ ຫລື ອະນຸມັດຂອງອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດ, ເວັ້ນ ເສັ້ນແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 30. ພົນລະເມືອງລາວ ມີສິດເສລີພາບ ໃນ ການເຊື່ອຖື ຫລື ບໍ່ເຊື່ອຖືສາສະໜາ.

ມາດຕາ 31. ພົນລະເມືອງລາວ ມີສິດເສລີພາບໃນ ການບາກເວົ້າ, ຂີດຂຽນ, ໂຮມຊຸມນຸມ, ຈັດຕັ້ງສະມາ ຄົມ ແລະ ເດີນຂະບວນທີ່ບໍ່ຂັດກັບລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 32. ພົນລະເມືອງລາວ ມີສິດເສລີພາບ ໃນ ການຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານວິທະຍາ

ສາດ-ເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຢີ, ປະດິດສ້າງສິລະປະ ວັນນະຄະດີ ແລະ ດຳເນີນການເຄື່ອນໄຫວວັດທະນະທຳ ທີ່ ບໍ່ຂັດກັບລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 33. ລັດປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນ ກຸກກົດໝາຍຂອງພົນລະເມືອງລາວທີ່ຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

ມາດຕາ 34. ພົນລະເມືອງລາວ ມີພັນທະເຄົາລົບລັດ ຄຸະທຳມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍ, ປະຕິບັດລະບຽບການອອກ ແຮງງານ, ລະບຽບການດຳລົງຊີວິດ ຂອງສັງຄົມ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງບ້ານເມືອງ.

ມາດຕາ 35. ພົນລະເມືອງລາວ ມີພັນທະເສຍພາສີ ແລະ ສ່ວຍສາອາກອນຕາມລະບຽບກົດໝາຍ

ມາດຕາ 36. ພົນລະເມືອງລາວ ມີພັນທະປົກປັກຮັກ ສາປະເທດຊາດ ແລະ ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ປະຕິບັດ ພັນທະການທະຫານຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 37. ຊາວຕ່າງດ້າວ ແລະ ຜູ້ບໍ່ມີສັນຊາດກໍ່ມີ ສິດໄດ້ຮັບການປ້ອງກັນສິດ ແລະ ເສລີພາບຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດ ໄວ້ຢູ່ໃນກົດໝາຍຂອງສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນ ລາວ, ມີສິດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ ແລະ ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງ

ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ, ມີພັນທະເຄືອ
 ລິບລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍຂອງ ສາທາລະ
 ນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ .

ມາດຕາ 38. ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນ
 ລາວ ອະນຸຍາດການລີ້ໄພໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງປະເທດ ທີ່ຖືກປາບ
 ບາມຍ້ອນໄດ້ທຳການຕໍ່ສູ້ເພື່ອອິດສະລະພາບ, ຄວາມເປັນ
 ທຳ, ສັນຕິພາບ ແລະ ພາລະກິດວິທະຍາສາດ .

໑ ໜວດທີ IV ສະພາແຫ່ງຊາດ

ມາດຕາ 39. ສະພາແຫ່ງຊາດ ແມ່ນອົງການນິຕິບັນ
 ຍັດມີສິດຕິກຳລົງ ບັນດາບັນຫາພື້ນຖານ ຂອງ ປະເທດຊາດ,
 ທັງເປັນອົງການຕິດຕາມກວດກາ ການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງອົງ
 ການບໍລິຫານ ແລະ ຕຸລາການ.

ມາດຕາ 40. ສະພາແຫ່ງຊາດມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້ :

1. ສ້າງ, ຮັບຮອງເອົາ ຫລື ປ່ຽນແປງລັດຖະທຳມະນູນ ;

2. ພິຈາລະນາ, ຮັບຮອງເອົາ, ປ່ຽນແປງ ຫລື ລົບລ້າງ
ກົດໝາຍ;
3. ກຳນົດ, ປ່ຽນແປງ ຫລື ລົບລ້າງພາສີ ແລະ ສ່ວຍສາ
ອາກອນ;
4. ພິຈາລະນາ, ຮັບຮອງເອົາແຜນຍຸດທະສາດແຫ່ງການ
ພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ງົບປະມານແຫ່ງລັດ;
5. ເລືອກຕັ້ງ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງປະທານປະເທດ ແລະ ຮອງ
ປະທານປະເທດ ຕາມການສະເໜີຂອງຄະນະປະຈຳສະ
ພາແຫ່ງຊາດ;
6. ພິຈາລະນາ, ຮັບຮອງເອົາການແຕ່ງຕັ້ງ ຫລື ການປົດຕຳ
ແໜ່ງຄະນະລັດຖະບານ ຕາມການສະເໜີຂອງປະທານ
ປະເທດ;
7. ເລືອກຕັ້ງ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງປະທານສານປະຊາຊົນສູງ
ສຸດ ແລະ ອະທິໄອຍະການປະຊາຊົນຕາມການສະເໜີ
ຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ,
8. ຕົກລົງສ້າງຕັ້ງ ຫລື ຍຸບເລີກກະຊວງ, ອົງການທຽບເທົ່າ
ກະຊວງ, ແຂວງ ແລະ ກຳແພງນະຄອນ; ຕົກລົງເຂດ
ແດນຂອງແຂວງ ແລະ ກຳແພງນະຄອນຕາມການສະ
ເໜີຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ;
9. ຕົກລົງນິລະໂທດກຳ;
10. ຕົກລົງໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫລື ລົບລ້າງສິນທິສັນຍາ, ສັນ
ຍາ ທີ່ໄດ້ເຊັນກັບຕ່າງປະເທດຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລະ

ບຽບການສາກົນ ;

- 11. ຕົກລົງບັນຫາສົງຄາມ ຫລື ສັງຄົມພາບ ;
- 12. ຕິດຕາມການເອົາລົບລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍ;
- 13. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນ ກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 41. ສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ແມ່ນພົນລະ ເມືອງລາວເປັນຜູ້ເລືອກຕັ້ງຕາມລະບຽບການ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນກົດໝາຍ.

ສະພາແຫ່ງຊາດມີອາຍຸການຫ້າປີ.

ການເລືອກຕັ້ງສະພາແຫ່ງຊາດຊຸດໃໝ່ ຕ້ອງໃຫ້ແລ້ວ ຢ່າງ ຊ້າຫົກສິບວັນກ່ອນສະພາແຫ່ງຊາດຊຸດເກົ່າຈະພົດອາຍຸການ .

ໃນກໍລະນີທີ່ເກີດສົງຄາມ ຫລື ດ້ວຍສາເຫດອື່ນໆ ເຊິ່ງກໍ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ແກ່ການເລືອກຕັ້ງສະພາແຫ່ງຊາດອາດ ຈະຕ້ອນຮັບການຂອງຕົນກໍໄດ້, ແຕ່ຕ້ອງດຳເນີນການເລືອກຕັ້ງ ສະພາແຫ່ງຊາດຊຸດໃໝ່ຢ່າງຊັບື້ນໃຫ້ເກີນຫົກເດືອນ ພາຍຫລັງ ສະພາບການໄດ້ກັບຄືນສູ່ປົກກະຕິ.

ມາດຕາ 42. ສະພາແຫ່ງຊາດ ເລືອກຕັ້ງຄະນະປະຈຳ ຂອງ ຕົນ ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍປະທານ, ຮອງປະທານ ແລະ ກຳມະການຈຳນວນໜຶ່ງ.

ປະທານ ແລະ ຮອງປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ ທັງເປັນປະ

ທານ ແລະ ຮອງປະທານຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 43. ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ກະກຽມກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ສະພາແຫ່ງຊາດປະຕິບັດແບບການທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້;
2. ຕີອວາມພາຍ ແລະ ອະທິບາຍລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍຕ່າງໆ;
3. ຕິດຕາມກວດກາການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງບັນດາອົງການບໍລິຫານ ແລະ ອົງການຖຸລາການໃນໄລຍະເວລາທີ່ສະພາແຫ່ງຊາດບໍ່ໄດ້ເປີດປະຊຸມ;
4. ຮຽກໂຮມກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ;
5. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 44. ສະພາແຫ່ງຊາດ ເປີດປະຊຸມ ສະໄໝສາມັນ ປີລະສອງເທື່ອ ໂດຍແມ່ນຄະນະປະຈຳ ສະພາແຫ່ງຊາດ ເປັນຜູ້ຮຽກໂຮມ.

ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ອາດຈະຮຽກໂຮມກອງປະຊຸມສະໄໝວິສາມັນກໍໄດ້ ຖ້າຫາກເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ.

ມາດຕາ 45. ກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ຈະດຳເນີນ

ໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກມີສະມາຊິກຈຳນວນຫລາຍກ່ວາເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງ
ສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ທັງໝົດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ.

ມະຕິຂອງກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ຈະມີອຸນຄ່າໄດ້ກໍຕໍ່
ເມື່ອຕ້ອງໄດ້ຮັບຄະແນນສຽງຫລາຍກ່ວາເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຈຳນວນ
ສະມາຊິກທັງໝົດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ກໍລະນີ
ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 54 ແລະ ມາດຕາ 80 ຂອງລັດຖະ
ທຳມະນູນ.

ມາດຕາ 46. ອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ມີສິດສະ
ເໜີ ຮ່າງກົດໝາຍມີດັ່ງນີ້:

1. ປະທານປະເທດ;
2. ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ;
3. ລັດຖະບານ;
4. ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ;
5. ອະທິໄອຍະການປະຊາຊົນ;
6. ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນຂັ້ນສູນກາງ.

ມາດຕາ 47. ກົດໝາຍທີ່ສະພາແຫ່ງຊາດ ໄດ້ຮັບຮອງ
ເອົາແລ້ວນັ້ນ ຕ້ອງໄດ້ປະກາດໃຊ້ ໂດຍປະທານປະເທດ ຮ່າງ
ຊ້າບໍ່ໃຫ້ເກີນສາມສິບວັນນັບແຕ່ມີໄດ້ຮັບຮອງເປັນຕົ້ນໄປ. ໃນ
ໄລຍະເວລາດັ່ງກ່າວນັ້ນປະທານປະເທດມີສິດສະເໜີໃຫ້ ສະ
ພາແຫ່ງຊາດພິຈາລະນາຄືນໃໝ່. ກົດໝາຍທີ່ໄດ້ນຳອອກພິ

ຈາລະນາຄືນໃໝ່ນັ້ນ ດັ່ງວ່າສະພາແຫ່ງຊາດຫາກຍັງຕົກລົງ ຢັ້ງຢືນເອົາຕາມເດີມ ແລ້ວປະທານປະເທດກໍຕ້ອງປະກາດໃຊ້ ພາຍໃນກຳນົດສິບຫ້າວັນ.

ມາດຕາ 48. ບັນດາບັນຫາທີ່ກ່ຽວພັນ ເຖິງຊາດກຳ ຂອງ ປະເທດຊາດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫລວງ ຂອງ ປະຊາຊົນ ຕ້ອງຜ່ານສະພາແຫ່ງຊາດ ຫລື ຄະນະປະຈຳ ສະພາແຫ່ງ ຊາດໃນລະຫວ່າງສອງສະໄໝກອງປະຊຸມ ຂອງສະ ພາແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 49. ສະພາແຫ່ງຊາດສ້າງຕັ້ງບັນດາກຳມາທິ ການ ຂອງຕົນ ເຊິ່ງມີໜ້າທີ່ພິຈາລະນາຮ່າງກົດໝາຍ, ຮ່າງລັດ ດຸຍດຳລັດ ແລະ ຮ່າງລັດຖະບັນຍັດ ແລ້ວນຳສະເໜີຕໍ່ຄະນະ ປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະ ປະທານປະເທດ; ພ້ອມທັງຊ່ວຍ ສະພາແຫ່ງ ຊາດ ແລະ ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດປະຕິບັດ ສິດກວດກາ ການເອົາມາໄຫວຂອງອົງການບໍລິຫານ ແລະ ອົງ ການຕຸລາການ.

ມາດຕາ 50. ສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ມີສິດຊັກຖາມ ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ຫລື ສະມາຊິກລັດຖະບານ, ປະທານສານ ປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະ ອະທິໄອຍະການປະຊາຊົນ.

ອົງການ ຫລື ບຸກຄົນທີ່ຖືກຊັກຖາມນັ້ນ ຕ້ອງຕອບຕໍ່ທີ່ປະຊຸມ ສະພາແຫ່ງຊາດ ດ້ວຍວາຈາ ຫລື ເປັນລາຍລັກອັນສອນ.

ມາດຕາ 51. ສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ຈະບໍ່ຖືກດຳເນີນຄະດີ ຫລື ກັກຂັງ, ຖ້າຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຂອງສະພາ ແຫ່ງຊາດ ຫລື ຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດໃນລະຫວ່າງສອງສະໄໝກອງປະຊຸມຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ.

ໃນກໍລະນີທີ່ມີການກະທຳຜິດ ເຊິ່ງໜ້າ ຫລື ຮີບດ່ວນນັ້ນ ອົງການທີ່ໄດ້ກັກຂັງສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດ ຕ້ອງລາຍງານທັນທີໃຫ້ສະພາແຫ່ງຊາດ ຫລື ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ໃນລະຫວ່າງສອງສະໄໝກອງປະຊຸມຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ເພື່ອພິຈາລະນາຕົກລົງ. ການສືບສວນ, ສອບສວນບໍ່ເປັນສາເຫດພາໃຫ້ສະມາຊິກທີ່ຖືກດຳເນີນຄະດີຂາດປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ.

໑
ໝວດ ທ V
ປະທານປະເທດ

ມາດຕາ 52. ປະທານປະເທດ ເປັນປະມຸກລັດ ແຫ່ງສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ, ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າໃຫ້ປະຊາຊົນລາວບັນດາເຜົ່າ ທັງຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

ມາດຕາ 53. ປະທານປະເທດ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້ :

1. ປະກາດໃຊ້ລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍທີ່ສະພາແຫ່ງຊາດໄດ້ຕົກລົງຮັບຮອງເອົາແລ້ວ ;
2. ອອກລັດຖະດຳລັດ ແລະ ລັດຖະບັນຍັດ ຕາມຄຳສະເໜີຂອງຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ;
3. ແຕ່ງຕັ້ງ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແລະ ສະມາຊິກລັດຖະບານ ແລ້ວສະເໜີຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດພິຈາລະນາຮັບຮອງເອົາ ;
4. ແຕ່ງຕັ້ງ, ໂຍກຍ້າຍ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງເຈົ້າແຂວງ, ເຈົ້າຄອງກຳແພງນະຄອນ ຕາມການສະເໜີ ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ;
5. ຕົກລົງເລື່ອນຊັ້ນ ຫລື ປົດຊັ້ນນາຍພົນຢູ່ໃນກຳລັງປ້ອງກັນຊາດ ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບຕາມການສະເໜີ ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ;
6. ເປັນແມ່ທັບກຳລັງປະກອບອາວຸດປະຊາຊົນ ;
7. ເປັນປະທານກອງປະຊຸມລັດຖະບານ ໃນເມື່ອເຫັນວ່າ ມີຄວາມຈຳເປັນ ;
8. ຕົກລົງປະດັບຫລຽນຄຳແຫ່ງຊາດ, ຫລຽນກຽດຕິຄຸນ, ຫລຽນ ໄຊ ແລະ ນາມມະຍົດສຸງສຸດແຫ່ງລັດ ;
9. ຕົກລົງການອະໄພຍະໂທດ ;
10. ຕົກລົງການລະດົມພົນທົ່ວໄປ ຫລື ເປັນພາກສ່ວນ, ຕົກລົງພາວະສຸກເສີນໃນທົ່ວປະເທດ ຫລື ໃນທ້ອງຖິ່ນໃດໜຶ່ງ ;

- 11. ປະກາດໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫລື ລົບລ້າງສິນທິສັນຍາ, ສັນຍາທຸກສະບັບທີ່ໄດ້ເຊັນກັບຕ່າງປະເທດ;
- 12. ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ມີອຳນາດເຕັມຂອງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໄປປະຈຳຢູ່ຕ່າງປະເທດ ຫລື ຮຽກກັບຄືນປະເທດ, ຮັບຮອງເອົາຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ມີອຳນາດເຕັມຂອງຕ່າງປະເທດ ທີ່ມາປະຈຳຢູ່ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ;
- 13. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 54. ປະທານປະເທດ ແມ່ນສະພາແຫ່ງຊາດ ເປັນຜູ້ເລືອກຕັ້ງ ໂດຍໄດ້ຮັບຄະແນນສຽງ ສອງສ່ວນສາມ ຂອງຈຳນວນສະມາຊິກ ສະພາແຫ່ງຊາດທັງໝົດ ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ.

ປະທານປະເທດ ມີອາຍຸການຫ້າປີ.

ມາດຕາ 55. ປະທານປະເທດ ອາດຈະມີຮອງປະທານ ເປັນຜູ້ຊ່ວຍວຽກ ແລະ ຕາງໜ້າໃຫ້ປະທານໃນເວລາຕິດຂັດ.

ຮອງປະທານປະເທດ ແມ່ນສະພາແຫ່ງຊາດເປັນຜູ້ເລືອກຕັ້ງ ໂດຍໄດ້ຮັບຄະແນນສຽງຫລາຍກ່ວາເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງ ຈຳນວນສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດທັງໝົດ ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ.

໑ ໜວດທີ VI

ລັດຖະບານ

ມາດຕາ 56. ລັດຖະບານ ແມ່ນອົງການ ບໍລິຫານ ແຫ່ງລັດ.

ລັດຖະບານຊຶ່ງມີຄອງເປັນເອກະພາບ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ ຂອງລັດໃນທຸກດ້ານ: ການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະ ທຳ-ສັງຄົມ, ປ້ອງກັນຊາດ, ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ການຕ່າງປະເທດ .

ມາດຕາ 57. ລັດຖະບານມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້ :

1. ປະຕິບັດລັດຖະທຳມະນູນ, ກົດໝາຍ ແລະ ມະຕິຂອງສະ ພາແຫ່ງຊາດ, ລັດຖະດຳລັດ ແລະ ລັດຖະບັນຍັດຂອງ ປະທານປະເທດ ;
2. ສະເໜີຮ່າງກົດໝາຍຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດ, ຮ່າງລັດຖະດຳ ລັດ ແລະ ຮ່າງລັດຖະບັນຍັດຕໍ່ປະທານປະເທດ ;
3. ກຳນົດ ແຜນຍຸດທະສາດ ແຫ່ງການພັດທະນາເສດຖະ ກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ແຜນການງົບປະມານແຫ່ງລັດປະຈຳ ປີ ແລ້ວນຳສະເໜີໃຫ້ສະພາແຫ່ງຊາດພິຈາລະນາ ແລະ ຮັບຮອງເອົາ ;
4. ອອກດຳລັດ, ມະຕິຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການຊຶ່ງມຄອງເສດຖະ ກິດ-ສັງຄົມ, ວິທະຍາສາດ-ເຕັກນິກ, ການປ້ອງກັນ

ຊາດ, ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວ
ຕ່າງປະເທດ;

- 5. ຈັດຕັ້ງ, ຊີ້ນຳ ແລະ ກວດກາການເຄື່ອນໄຫວຂອງບັນດາ
ອົງການຄຸ້ມຄອງຂະແໜງການ ແລະ ອົງການປົກຄອງ
ທ້ອງຖິ່ນ;
- 6. ຈັດຕັ້ງ ແລະ ກວດກາການເຄື່ອນໄຫວຂອງກຳລັງປ້ອງ
ກັນຊາດ ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ;
- 7. ເຊັນສົນທິສັນຍາ, ສັນຍາກັບຕ່າງປະເທດ ແລະ ຊີ້ນຳ
ການປະຕິບັດສົນທິສັນຍາ ແລະ ສັນຍາທີ່ໄດ້ເຊັນ;
- 8. ງົດການປະຕິບັດ ຫລື ລົບລ້າງຂໍ້ຕົກລົງ, ຄຳສັ່ງຂອງກະ
ຊວງ, ອົງການທຽບເທົ່າກະຊວງ, ອົງການທີ່ຂຶ້ນກັບລັດ
ຖະບານ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ຂັດກັບລະ
ບຽບກົດໝາຍ;
- 9. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດ
ໝາຍ.

ມາດຕາ 58. ລັດຖະບານ ປະກອບດ້ວຍນາຍົກລັດຖະ
ມົນຕີ, ບັນດາຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ລັດຖະມົນຕີ ແລະ
ປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ.
ລັດຖະບານມີອາຍຸການຫ້າປີ.

ມາດຕາ 59. ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແມ່ນ ປະທານ ປະ

ເທດ ເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງ ໂດຍການຮັບຮອງຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ.

ມາດຕາ 60. ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເປັນຫົວໜ້າລັດຖະບານ, ຊີນໍາ ແລະ ອໍານວຍຄວບຄຸມວຽກງານ ຂອງ ລັດຖະບານ, ຕາງໜ້າໃຫ້ລັດຖະບານ ຊີນໍາວຽກງານ ຂອງ ກະຊວງ, ອົງການທຽບເທົ່າກະຊວງ ແລະ ອົງການອື່ນໆ ທີ່ຂັ້ນກັບລັດຖະບານ, ຊີນໍາ ວຽກງານຂອງເຈົ້າແຂວງ ແລະ ເຈົ້າຄອງກໍາແພງນະຄອນ.

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແຕ່ງຕັ້ງຮອງລັດຖະມົນຕີ, ຮອງປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ, ຮອງເຈົ້າແຂວງ ແລະ ຮອງເຈົ້າຄອງກໍາແພງນະຄອນ ແລະ ເຈົ້າເມືອງ.

ບັນດາຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເປັນຜູ້ຊ່ວຍວຽກນາຍົກລັດຖະມົນຕີ. ນາຍົກລັດຖະມົນຕີອາດຈະມອບໃຫ້ຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ເຮັດໜ້າທີ່ແທນຕົນໃນເວລາຕິດຂັດ.

ມາດຕາ 61. ສະພາແຫ່ງຊາດ ອາດຈະລົງມະຕິບໍ່ໄວ້ວາງໃຈ ລັດຖະບານ ຫລື ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໃນຄະນະລັດຖະບານ ຖ້າວ່າຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ຫລື ມີໜຶ່ງສ່ວນສູ່ຂອງຈຳນວນສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດທັງໝົດ ຫາກສະເໜີບັນຫານັ້ນ.

ໃນໄລຍະເວລາຊາວສູ່ຊົ່ວໂມງ ພາຍຫລັງທີ່ສະພາແຫ່ງຊາດ ໄດ້ລົງມະຕິບໍ່ໄວ້ວາງໃຈລັດຖະບານແລ້ວ, ປະທານປະເທດມີ

ສິດນໍາເອົາບັນຫາບໍ່ໄວ້ວາງໃຈ ອອກໃຫ້ສະພາແຫ່ງຊາດພິຈາ
ລະນາຄືນໃໝ່. ການພິຈາລະນາເທື່ອທີ່ສອງຕ້ອງຫ່າງຈາກການ
ພິຈາລະນາເທື່ອທີ່ໜຶ່ງ ສືບຕໍ່ແບບຊົ່ວໂມງ. ຖ້າວ່າໃນການລົງ
ມະຕິເທື່ອໃໝ່ ລັດຖະບານຫາກຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ ວາງໃຈ
ອີກແລ້ວກໍຕ້ອງລາອອກ.

໑

ໝວດທີ VII

ການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ

ມາດຕາ 62. ຢູ່ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາ
ຊົນລາວມີແຂວງ, ກໍາແພງນະຄອນ, ເມືອງ ແລະ ບ້ານ.
ແຂວງ ແລະ ກໍາແພງນະຄອນມີເຈົ້າແຂວງ, ເຈົ້າຄອງ
ກໍາແພງນະຄອນ, ເມືອງມີເຈົ້າເມືອງ, ບ້ານມີນາຍບ້ານ.
ເຈົ້າແຂວງ, ເຈົ້າຄອງກໍາແພງນະຄອນ ມີຮອງເຈົ້າແຂວງ,
ຮອງເຈົ້າຄອງກໍາແພງນະຄອນ, ເຈົ້າເມືອງມີຮອງເຈົ້າເມືອງ
ເປັນຜູ້ຊ່ວຍວຽກ, ນາຍບ້ານຢູ່ໃນບ້ານທີ່ມີປະຊາຊົນຫລາຍກໍ
ມີຮອງນາຍບ້ານເປັນຜູ້ຊ່ວຍວຽກ.

ມາດຕາ 63. ເຈົ້າແຂວງ, ເຈົ້າຄອງກໍາແພງນະຄອນ,
ເຈົ້າເມືອງມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້ :

1. ຮັບປະກັນການປະຕິບັດລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍ, ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທຸກມະຕິຄຳສັ່ງ ທີ່ຂັ້ນເທິງວາງອອກຢ່າງເຂັ້ມ
ງວດ;
2. ຊີ້ນຳ ແລະ ກວດກາການເຄື່ອນໄຫວຂອງທຸກຂະແໜງ
ການ, ທຸກຂັ້ນທີ່ຂັ້ນກັບຂອບເຂດຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ;
3. ງົດການປະຕິບັດ ຫລື ລົບລ້າງຂໍ້ຕົກລົງຂອງທຸກຂະແໜງ
ການທີ່ຢູ່ຂັ້ນຂອງຕົນ ຫລື ຂັ້ນລຸ່ມທີ່ຂັດກັບລະບຽບກົດໝາຍ;
4. ພິຈາລະນາ ແລະ ແກ້ໄຂຄຳຮ້ອງຂໍຕໍ່ວ່າ ແລະ ຂໍສະ
ເໜີ ຂອງປະຊາຊົນຢູ່ໃນຂອບເຂດສິດອຳນາດຂອງຕົນ ຕາມ
ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 64. ນາຍບ້ານມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຈັດຕັ້ງປະ
ຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ມະຕິຄຳສັ່ງຂອງລັດ, ປົກປັກ
ຮັກສາຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ
ຂອງບ້ານ, ພັດທະນາບ້ານໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນຄົງແໜ້ນໃນທຸກດ້ານ.

໐
ໜວດທີ VIII
ອົງການຕຸລາການ

ກ. ສານປະຊາຊົນ

ມາດຕາ 65. ສານປະຊາຊົນ ແມ່ນອົງການພິພາກສາ

ຂອງລັດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍສານປະຊາຊົນສູງສຸດ, ສານປະຊາຊົນແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ, ສານປະຊາຊົນເມືອງ ແລະ ສານທະຫານ.

ມາດຕາ 66. ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ແມ່ນອົງການພິພາກສາສູງສຸດຂອງລັດ.

ສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ກວດກາຄຳຕັດສິນຂອງສານປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສານທະຫານ.

ມາດຕາ 67. ຮອງປະທານສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະ ບັນດາຜູ້ພິພາກສາ ຂອງສານປະຊາຊົນທຸກຂັ້ນ ແມ່ນຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງ ຫລື ບົດຕຳແໜ່ງ.

ມາດຕາ 68. ສານປະຊາຊົນພິຈາລະນາ ຕັດສິນເປັນໝູ່ຄະນະ. ໃນເວລາພິຈາລະນາຕັດສິນ ຜູ້ພິພາກສາຕ້ອງເປັນເອກະລາດ ແລະ ມີແຕ່ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 69. ການໄຕ່ສວນຄະດີ ໃນທີ່ກອງປະຊຸມສານຕ້ອງດຳເນີນຢ່າງເປີດເຜີຍ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ກໍລະນີທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ. ຜູ້ຖືກຫາ ມີສິດຕໍ່ສູ້ຄະດີທີ່ຕົນຖືກກ່າວຮ້ອງ, ຄະນະທະນາຍຄວາມ ມີສິດຊ່ວຍເຫລືອ ທາງດ້ານກົດໝາຍ ແກ່ຜູ້ຖືກຫາ.

ມາດຕາ 70. ຜູ້ຕາງໜ້າບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງ ສັງຄົມ

ມີສິດເຂົ້າຮ່ວມໃນການດຳເນີນຄະດີ ຢູ່ສານຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດ
ໄວ້ ໃນກົດໝາຍ .

ມາດຕາ 71. ຄຳຕັດສິນຂອງສານປະຊາຊົນທີ່ມີຜົນສັກ
ສິດ ທາງດ້ານກົດໝາຍແລ້ວບັນ ທກອົງການຈັດຕັ້ງຂອງພັກ,
ອົງການຈັດຕັ້ງລັດ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອົງການຈັດ
ຕັ້ງສັງຄົມ ແລະ ພົນລະເມືອງທຸກຄົນຕ້ອງເອົາລົບ ; ບັນດາ
ບຸກຄົນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຕ້ອງປະຕິບັດ
ຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

ຂ. ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ

ມາດຕາ 72. ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ປະກອບ
ດ້ວຍ ອົງການອະທິໄອຍະການປະຊາຊົນ, ອົງການໄອຍະການ
ປະຊາຊົນແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ, ເມືອງ ແລະ ອົງການ
ໄອຍະການ ທະຫານ.

ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້ :

1. ກວດກາ ການເອົາລົບລະບຽບກົດໝາຍ ຢ່າງຖືກຕ້ອງ
ແລະ ເປັນເອກະພາບຢູ່ໃນທຸກກະຊວງ, ອົງການທ່ຽວ
ກັບລັດຖະບານ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອົງການ
ຈັດຕັ້ງສັງຄົມ, ອົງການບໍລິຫານທ້ອງຖິ່ນ, ວິສາຫະ
ກິດ, ລັດຖະກອນ ແລະ ພົນລະເມືອງ .
2. ປະຕິບັດສິດກ່າວພ້ອງ.

ມາດຕາ 73. ອະທິໄອຍະການປະຊາຊົນຊຸມນຳ ການ
ເຄື່ອນໄຫວຂອງອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນແຫ່ງ ສາທາລະ
ນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ.

ຮອງອະທິໄອຍະການປະຊາຊົນ ແມ່ນຄະນະປະຈຳສະພາ
ແຫ່ງຊາດ ເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງ.

ໄອຍະການປະຊາຊົນ, ຮອງໄອຍະການ ປະຊາຊົນແຂວງ,
ກຳແພງນະຄອນ, ເມືອງ ແລະ ໄອຍະການທະຫານ ແມ່ນ
ອະທິໄອຍະການປະຊາຊົນເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງ.

ມາດຕາ 74. ໃນເວລາປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນນັ້ນ ອົງ
ການໄອຍະການປະຊາຊົນ ມີແຕ່ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍ ແລະ
ຄຳສັ່ງຂອງອະທິໄອຍະການເທົ່ານັ້ນ.

໑ ໝວດ ທ IX

ພາສາ, ອັກສອນ, ເຄື່ອງໝາຍຊາດ, ທຸງຊາດ,
ເພງຊາດ ແລະ ນະຄອນຫລວງ.

ມາດຕາ 75. ພາສາ ແລະ ອັກສອນລາວເປັນພາສາ
ແລະ ອັກສອນທີ່ໃຊ້ເປັນທາງການ.

ມາດຕາ 76. ເຄື່ອງໝາຍຊາດຂອງສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ເປັນຮູບວົງມົນ ດ້ານລຸ່ມມີຮູບເຄື່ອງກົງຈັກເປັນແຂ້ວ ແລະ ໂບສີແດງຂຽນອັກສອນ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ, ສອງຂ້າງອ້ອມດ້ວຍຮວງເຂົ້າສຸກ ເປັນຮູບເພື່ອງພະຈັນ ແລະ ໂບສີແດງຂຽນອັກສອນ ສັນຕິພາບ, ເອກະລາດ, ປະຊາທິປະໄຕ, ເອກະພາບ, ວັດທະນະຖາວອນ; ລະຫວ່າງກາງຂອງສອງຮາຍຮວງເຂົ້າມີຮູບທາດຫລວງ, ຢູ່ກາງຮູບວົງມົນມີຫົນທາງ, ທົ່ງນາ, ປ່າໄມ້ ແລະ ເຂື່ອນໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ.

ມາດຕາ 77. ທຸງຊາດຂອງສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແມ່ນທຸງພັນສີຄາມ, ແຂບແດງ ແລະ ວົງເດືອນສີຂາວ. ລວງກ້ວາງຂອງທຸງເທົ່າສອງສ່ວນສາມ ຂອງລວງຍາວ, ແຂບແດງແຕ່ລະເບື້ອງເທົ່າກັບເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງແຂບສີຄາມ ແລະ ວົງເດືອນສີຂາວ ກ້ວາງເທົ່າກັບສີ່ສ່ວນຫ້າຂອງແຂບສີຄາມ.

ມາດຕາ 78. ເພງຊາດຂອງ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວແມ່ນເພງທີ່ມີຊື່ວ່າເພງຊາດລາວ.

ມາດຕາ 79. ນະຄອນຫລວງຂອງ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແມ່ນນະຄອນວຽງຈັນ.

ວ
 ໜວດ ທ X
 ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 80. ມີແຕ່ກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ແຫ່ງ
 ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງມີ
 ສິດປ່ຽນແປງລັດຖະທຳມະນູນ.

ໃນການປ່ຽນແປງລັດຖະທຳມະນູນ ຕ້ອງມີສະມາຊິກສະພາ
 ແຫ່ງຊາດຢ່າໜ້ອຍສອງສ່ວນສາມຂອງຈຳນວນສະມາຊິກທັງ
 ໝົດ ເປັນຜູ້ລົງຄະແນນສຽງເຫັນດີ.

ກົດໝາຍ
ວ່າດ້ວຍລັດຖະບານ
ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ

ຫມວດທີ I
ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ຈຸດປະສົງຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍລັດຖະບານ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍລັດຖະບານ ວາງອອກເພື່ອກຳນົດການຈັດຕັ້ງ, ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະລະບອບແບບແຜນວິທີເຮັດວຽກຂອງລັດຖະບານ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງລັດ, ຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ມີປະສິດທິພາບ, ແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດຮັ່ງມີເຂັ້ມແຂງ, ເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າດີຂຶ້ນ, ຮັບປະກັນໃຫ້ສັງຄົມມີຄວາມສະຫງົບ ແລະຍຸຕິທຳ.

ມາດຕາ 2. ທິຕັ້ງ ແລະພາລະບົດບາດຂອງລັດຖະບານ

ລັດຖະບານ ແຫ່ງສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແມ່ນອົງການບໍລິຫານແຫ່ງລັດ, ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະປະທານປະເທດ, ມີພາລະບົດບາດຄຸ້ມຄອງລັດຢ່າງເປັນເອກະພາບທາງດ້ານການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ, ປ້ອງກັນຊາດ, ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະການຕ່າງປະເທດ.

ມາດຕາ 3. ຫລັກການເຄື່ອນໄຫວຂອງລັດຖະບານ

ລັດຖະບານເຄື່ອນໄຫວປະຕິບັດໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນຕາມຫລັກການລວມສູນປະຊາທິປະໄຕ ບົນພື້ນຖານລັດຖະທຳມະນູນແລະກົດໝາຍ ໂດຍມີຜັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວເປັນແຖນນຳ ແລະຖືເອົາບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ແລະອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມເປັນກຳລັງແຮງ, ນຳໃຊ້ວິທີການສຶກສາອົບຮົມ, ເສດຖະກິດ ແລະບໍລິຫານ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງລັດ, ຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ.

ມາດຕາ 4. ອາຍຸການຂອງລັດຖະບານ

ລັດຖະບານມີອາຍຸການ 5 ປີເທົ່າກັບອາຍຸການຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ. ໃນກໍລະນີທີ່ລັດຖະບານຫມົດອາຍຸການແລ້ວ ແຕ່ສະພາແຫ່ງຊາດຫາກຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບຮອງເອົາລັດຖະບານຊຸດໃໝ່ບັນ ໃຫ້ລັດຖະບານຊຸດເກົ່າສືບຕໍ່ດຳເນີນໜ້າທີ່ຂອງຕົນຕໍ່ໄປ.

ຫມວດທີ II

ໂຄງປະກອບການຈັດຕັ້ງ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງລັດຖະບານ

ນາດຕາ 5. ໂຄງປະກອບກົງຈັກຂອງລັດຖະບານ

ກົງຈັກຂອງລັດຖະບານ ແຫ່ງສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ປະກອບດ້ວຍ ກະຊວງ ແລະຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ ຊຶ່ງຖືກຮັບຮອງເອົາໂດຍສະພາແຫ່ງຊາດ.

ການກຳນົດໂຄງປະກອບກົງຈັກຂອງລັດຖະບານໃຫ້ອີງໃສ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຕົວຈິງ ຂອງປະເທດຊາດໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

ນາດຕາ 6. ໂຄງປະກອບຂອງຄະນະລັດຖະບານ

ລັດຖະບານປະກອບດ້ວຍນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ບັນດາຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ລັດຖະມົນຕີ ແລະປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ .

ນາດຕາ 7. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງລັດຖະບານ

ລັດຖະບານ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້ :

1. ປະຕິບັດລັດຖະທຳມະນູນ, ກົດໝາຍ, ມະຕິຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ, ລັດຖະບັນຍັດ ແລະ ລັດຖະດຳລັດຂອງປະທານປະເທດ, ຈັດຕັ້ງການໂຄສະນາເພີ່ມແຜ່ກົດໝາຍ, ສຶກສາອົບຮົມສະຕິ ເຄົາລົບແລະປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍ, ກຳນົດບັນດາມາດຕະການປົກປ້ອງສິດ ແລະພົນປະໂຫຼດ ອັນຊອບທຳຂອງພົນລະເມືອງ;
2. ກຳນົດແຜນຍຸດທະສາດແຫ່ງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະງົບປະມານແຫ່ງລັດ ແລ້ວນຳສະເໜີໃຫ້ສະພາແຫ່ງຊາດພິຈາລະນາ ແລະຮັບຮອງເອົາ;
3. ຄຸ້ມຄອງຢ່າງເປັນເອກະພາບໃນການກໍ່ສ້າງ, ຂະຫຍາຍພື້ນຖານເສດຖະກິດ, ວັດທະນະ ທຳ-ສັງຄົມ, ວິທະຍາສາດເຕັກນິກ,ປະຕິບັດນະໂຍບາຍການເງິນ, ເງິນຕາ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະຮັບປະ ກັນການນຳໃຊ້ຊັບສິນບັດຂອງຊາດຢ່າງມີປະສິດທິພາບ, ປົກປ້ອງຊັບສິນບັດຂອງລັດ, ລວມໝູ່ ແລະ ບຸກຄົນ ບົນພື້ນຖານລະບຽບກົດໝາຍ;
4. ຄົ້ນຄວ້າ ແລະລະເໜີຮ່າງກົດໝາຍຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດ, ຮ່າງລັດຖະບັນຍັດ ແລະຮ່າງ ລັດຖະດຳລັດຕໍ່ປະທານປະເທດ ໂດຍຜ່ານຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ;
5. ອອກມະຕິຕົກລົງກຽວກັບການຄຸ້ມຄອງລັດ, ຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ການປ້ອງກັນ ຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານການຕ່າງປະເທດ;
6. ຈັດຕັ້ງ, ຄຸ້ມຄອງ, ອຳນວຍຄວບຄຸມ ແລະກວດກາການເຄື່ອນໄຫວຂອງບັນດາຂະແໜງ ການ ແລະອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ ແລະຄວາມເປັນເອກະພາບໃນ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງອົງການບໍລິຫານແຫ່ງລັດ;
7. ປັບປຸງ, ເພີ່ມທະວີ ແລະກວດກາວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ, ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບຫົວປວງ ຊົນ ແລະຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ, ກໍ່ສ້າງກຳລັງປະກອບອາວຸດປະຊາຊົນ, ປະຕິບັດ ຄຳສັ່ງລະດົມຜົນ, ກຳນົດມາດຕະການຕ່າງໆ ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອປົກປັກຮັກສາປະເທດຊາດ;

- 8. ງົດການປະຕິບັດ ຫລື ລົບລ້າງຂໍ້ຕົກລົງ, ຄໍາສັ່ງຂອງກະຊວງ, ຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ, ອົງການອື່ນໆທີ່ຂຶ້ນໂດຍກົງກັບນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ຂັດກັບລະບຽບກົດໝາຍ;
- 9. ຕົກລົງການສ້າງຕັ້ງ ຫລື ຍຸບເລີກເມືອງ ແລະ ການແບ່ງເຂດແດນຂອງເມືອງ;
- 10. ຈັດຕັ້ງດຳເນີນການກວດກາ, ກວດການຂອງລັດ, ຕ້ານການລະເມີດລະບຽບກົດໝາຍ, ການສໍ້ລາດບັງຫລວງ ແລະ ແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກຂອງປະຊາຊົນບົນພື້ນຖານລະບຽບກົດໝາຍ;
- 11. ເຈລະຈາ, ເຊັນສົນທິສັນຍາ ແລະ ສັນຍາກັບຕ່າງປະເທດ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານການຕ່າງປະເທດ, ການປະຕິບັດສົນທິສັນຍາ ແລະ ສັນຍາທີ່ໄດ້ເຊັນກັນ ;
- 12. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ .

ມາດຕາ 8. ການແຕ່ງຕັ້ງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີກຳແຕ່ງຕັ້ງ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງໂດຍປະທານປະເທດ ແລ້ວນຳສະເໜີຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດ ເພື່ອພິຈາລະນາ ແລະ ຮັບຮອງເອົາ .

ມາດຕາ 9. ການແຕ່ງຕັ້ງບັນດາຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ລັດຖະມົນຕີ ແລະ ປະທາສະຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ

ບັນດາຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ລັດຖະມົນຕີ ແລະ ປະທາສະຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງຖືກແຕ່ງຕັ້ງ, ຍົກຍ້າຍ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງໂດຍປະທານປະເທດຕາມການສະເໜີຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແລ້ວນຳສະເໜີຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດ ເພື່ອພິຈາລະນາ ແລະ ຮັບຮອງເອົາ.

ຫມວດທີ III
ກອງປະຊຸມລັດຖະບານ

ມາດຕາ 10. ກອງປະຊຸມລັດຖະບານ

ກອງປະຊຸມລັດຖະບານ ເປີດຂຶ້ນເດືອນລະເທື່ອ ໂດຍແມ່ນນາຍົກລັດຖະມົນຕີເປັນຜູ້ຮຽກໂຮມ ແລະ ເປັນປະທານ. ຫມາຍມັດປະຊຸມພ້ອມດ້ວຍລະບຽບວາລະ ແລະ ເມື່ອໃນຂອງກອງປະຊຸມຕ້ອງສົ່ງໃຫ້ສະມາຊິກລັດຖະບານຢ່າງຊ້າເຈັດວັນ ກ່ອນວັນເປີດກອງປະຊຸມ. ກອງປະຊຸມຈະເປີດຂຶ້ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກມີສະມາຊິກລັດຖະບານເຂົ້າຮວມຢ່າງຫນ້ອຍສອງສ່ວນສາມຂອງຈຳນວນສະມາຊິກທັງຫມົດ .

ສະມາຊິກລັດຖະບານມີໜ້າທີ່ເຂົ້າຮວມກອງປະຊຸມລັດຖະບານທຸກໆຄັ້ງ. ນອກຈາກນັ້ນອາດຈະເຊີນຮອງລັດຖະມົນຕີ ແລະ ຜູ້ອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຂົ້າຮວມກອງປະຊຸມລັດຖະບານກໍໄດ້. ສໍາລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນສະມາຊິກລັດຖະບານນັ້ນມີສິດປະກອບຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຕໍ່ກອງປະຊຸມ ແຕ່ບໍ່ມີສິດລົງຄະແນນສຽງ.

ກອງປະຊຸມລັດຖະບານຕົກລົງບັນຫາ ຫລື ລົງມະຕິໂດຍຖືເອົາຕາມສຽງສ່ວນຫຼາຍ. ຖ້າຫາກ ມີສຽງເທົ່າກັນມັນສຽງຂອງປະທານກອງປະຊຸມເປັນອັນຕັດສິນ. ໃນກໍລະນີມີຄວາມຈໍາເປັນ ແລະຮີບ ດວນ ອາດຈະເປີດກອງປະຊຸມສະໄຫມວິສາມັນກໍໄດ້ ຕາມການຕົກລົງຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ຫລື ຕາມການສະເໜີຂອງສະມາຊິກລັດຖະບານຢ່າງຫນ້ອຍຫນຶ່ງສ່ວນສາມຂອງຈໍານວນສະມາຊິກທັງ ຫມົດ.

ກອງປະຊຸມລັດຖະບານແຕ່ລະຄັ້ງຕ້ອງເຮັດບົດບັນທຶກ ຊຶ່ງຍັງຢືນໂດຍປະທານກອງປະຊຸມ ແລ້ວສົ່ງໃຫ້ສະມາຊິກລັດຖະບານຊາບ . . .

ມາດຕາ 11. ບັນຫາທີ່ຕ້ອງນໍາເຂົ້າກອງປະຊຸມລັດຖະບານ

ບັນຫາທີ່ຕ້ອງນໍາເຂົ້າພິຈາລະນາ ແລະຕົກລົງໃນກອງປະຊຸມລັດຖະບານ ມີດັ່ງນີ້ :

1. ແຜນຍຸດທະສາດແຫ່ງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ;
2. ແຜນງົບປະມານແຫ່ງລັດປະຈໍາປີ ແລະ ການດັດແກ້ງົບປະມານແຫ່ງລັດ;
3. ຮ່າງກົດຫມາຍ, ຮ່າງລັດຖະບັນຍັດ ແລະຮ່າງດໍາລັດ;
4. ການສ້າງຕັ້ງ, ການຍຸບເລີກ, ການໂຮມ ຫລືການແຍກກະຊວງ, ຄະນະກຳມະການທຽບ ເທົ່າກະຊວງ ຫລືອົງການອື່ນໆທີ່ຂຶ້ນໂດຍກົງກັບນາຍົກລັດຖະມົນຕີ;
5. ການສ້າງຕັ້ງ, ການຍຸບເລີກ, ການໂຮມ, ການແຍກ ຫລື ການກຳນົດເຂດແດນຂອງ ແຂວງ, ກໍາແພງນະຄອນ, ເຂດພິເສດ ຫລືເມືອງ;
6. ບົດສະຫລຸບການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງລັດຖະບານ;
7. ບົດລາຍງານຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະ ຕໍ່ປະທານປະເທດ;
8. ການປ້ອງກັນຊາດ, ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ການພົວພັນຕ່າງປະເທດ;
9. ບັນຫາສັນຊາດ;
10. ເນື້ອໃນການເຈລະຈາ, ສົນທິສັນຍາ ແລະ ສັນຍາກັບຕ່າງປະເທດ;

ນອກຈາກບັນຫາທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ແລ້ວ ກອງປະຊຸມລັດຖະບານຈະນໍາເອົາບັນຫາອື່ນ ມາພິຈາລະນາກໍໄດ້ .

ຫມວດທີ IV

ພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ຫນ້າທີ່ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ມາດຕາ 12. ພາລະບົດບາດຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເປັນຫົວຫນ້າລັດຖະບານ, ຊຶ່ງນໍາ ແລະອໍານວຍຄວບຄຸມການເຄື່ອນໄຫວ ວຽກງານຂອງລັດຖະບານ .

ມາດຕາ 13. ສິດ ແລະ ຫນ້າທີ່ຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ມີສິດ ແລະ ຫນ້າທີ່ດັ່ງນີ້ :

1. ຮຽກໂຮມ ແລະ ເປັນປະທານກອງປະຊຸມລັດຖະບານ;
2. ຊີ້ນຳ ແລະ ກວດກາການປະຕິບັດນະຕິຂອງກອງປະຊຸມລັດຖະບານ;
3. ນຳພາວຽກງານທັງໝົດຂອງລັດຖະບານ, ຊີ້ນຳ ແລະ ກວດກາການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງກະຊວງ, ຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ, ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ, ເຂດພິເສດ ແລະ ອົງ ການອື່ນໆທີ່ຂຶ້ນ ໂດຍກົງກັບນາຍົກລັດຖະມົນຕີ;

4. ສະເໜີປະທານປະເທດແຕ່ງຕັ້ງ, ຍົກຍ້າຍ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ລັດຖະມົນຕີ, ປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ, ຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ມີອຳນາດເຕັມຂອງສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ຊຶ່ງໄປປະຈຳຢູ່ຕ່າງປະເທດ, ເຈົ້າແຂວງ, ເຈົ້າຄອງກຳແພງນະຄອນ ແລະ ສະເໜີເລື່ອນຊັ້ນ ຫລື ປົດຊັ້ນນາຍພົນຢູ່ໃນກຳລັງປ້ອງກັນຊາດ; ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ;

5. ແຕ່ງຕັ້ງ, ຍົກຍ້າຍ ຫລື ປົດຕຳແໜ່ງຮອງລັດຖະມົນຕີ, ຮອງປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ, ຫົວໜ້າ ແລະ ຮອງຫົວໜ້າທະບວງ, ຫົວໜ້າ ແລະ ຮອງຫົວໜ້າອົງການທຽບເທົ່າທະບວງ, ຫົວໜ້າກົມ, ຮອງເຈົ້າແຂວງ, ຮອງເຈົ້າຄອງກຳແພງນະຄອນ, ຫົວໜ້າເຂດພິເສດ ແລະ ເຈົ້າເມືອງ;

6. ເລື່ອນຊັ້ນ ຫລື ປົດຊັ້ນພັນເອກຢູ່ໃນກຳລັງປ້ອງກັນຊາດ, ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ;

7. ອອກດຳລັດ, ຄຳສັ່ງແລະ ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ, ລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ແຜນການຂອງລັດຖະບານ;

8. ລາຍງານປະຈຳປີ ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງລັດຖະບານຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະ ຕໍ່ປະທານປະເທດ;

9. ນອບສິດ ແລະ ຫນ້າທີ່ໃຫ້ຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີໃນເວລາບໍ່ຢູ່ ຫລື ຕິດຂັດ;

10. ລາອອກຈາກຫນ້າທີ່ເມື່ອເຫັນວ່າຕົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໄດ້ຍ້ອນເຫດຜົນທາງດ້ານສຸຂະພາບ ຫລື ດ້ວຍເຫດຜົນອື່ນໆ;

11. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ຫນ້າທີ່ອື່ນໆ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ .

ມາດຕາ 14. ຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເປັນຜູ້ຊ່ວຍວຽກນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແລະ ອາດຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບວຽກງານໃດໜຶ່ງ. ເມື່ອນາຍົກລັດຖະມົນຕີຫາກບໍ່ຢູ່ ຫລື ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໄດ້ ນັ້ນແມ່ນຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍນັ້ນເປັນຜູ້ປະຕິບັດຫນ້າທີ່ແທນ. ການມອບໝາຍໃຫ້ວ່າຫນ້າທີ່ແທນນັ້ນຕ້ອງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ໂດຍກຳນົດເນື້ອໃນ ແລະ ເວລາຢ່າງຈະແຈ້ງ.

ຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ມີສິດລາອອກຈາກຫນ້າທີ່ ເມື່ອເຫັນວ່າຕົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໄດ້ຍ້ອນເຫດຜົນທາງດ້ານສຸຂະພາບ ຫລື ດ້ວຍເຫດຜົນອື່ນໆ.

ໝວດທີ V
ສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ມາດຕາ 15. ທີ່ຕັ້ງ ແລະ ພາລະບົດບາດຂອງສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແມ່ນອົງການຈັດຕັ້ງຄຸ້ມຄອງລັດຂັ້ນສູນກາງໃນໂຄງປະກອບກົງຈັກຂອງລັດຖະບານ, ມີພາລະບົດບາດເປັນອົງການເສນາທິການໃຫ້ແກ່ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ປະສານງານ ແລະ ສະຫຼຸບສັງລວມບັນຫາຕ່າງໆກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງລັດຖະບານ, ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ອໍານວຍຄວບຄຸມບັນຫາຕ່າງໆທີ່ພົວພັນເຖິງວຽກງານຂອງລັດຖະບານໃນການບໍລິຫານ ແລະ ຄຸ້ມຄອງລັດຢ່າງເປັນເອກະພາບໃນທົ່ວປະເທດ.

ມາດຕາ 16. ໂຄງປະກອບກົງຈັກຂອງສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີປະກອບດ້ວຍ ຫ້ອງວ່າການສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແລະ ທະບວງ, ອົງການທຽບເທົ່າທະບວງ ແລະ ກົມທີ່ຂຶ້ນໂດຍກົງກັບນາຍົກລັດຖະມົນຕີ.

ມາດຕາ 17. ໂຄງປະກອບຂອງສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ມີລັດຖະມົນຕີປະຈໍາສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີຈໍານວນຫນຶ່ງ, ບັນດາຮອງລັດຖະມົນຕີ, ຫົວໜ້າທະບວງ, ຫົວໜ້າອົງການທຽບເທົ່າທະບວງ ແລະ ຫົວໜ້າກົມທີ່ຂຶ້ນໂດຍກົງກັບນາຍົກລັດຖະມົນຕີ.

ສໍານັກນາຍົກລັດຖະມົນຕີແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນໍາ ໂດຍກົງຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ.

ມາດຕາ 18. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ສໍານັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້ :

1. ກະກຽມກອງປະຊຸມລັດຖະບານ;
2. ບັນທຶກ, ຮຽບຮຽງເນື້ອໃນກອງປະຊຸມລັດຖະບານ ແລະ ຜັນຂະຫຍາຍໃຫ້ເປັນຄໍາສັ່ງ, ຄໍາແນະນໍາ ຫລື ແຈ້ງການ;
3. ແຈ້ງຜົນຂອງກອງປະຊຸມລັດຖະບານ;
4. ແກ້ບໍາກໍາຂໍ້ມູນ, ຄົ້ນຄວ້າ, ສັງລວມສະພາບການແລ້ວລາຍງານໃຫ້ລັດຖະບານ ແລະ ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ;
5. ປະສານວຽກງານລະຫວ່າງຫ້ອງວ່າການສູນກາງພັກ, ຫ້ອງວ່າການສະພາແຫ່ງຊາດ, ຫ້ອງວ່າການສໍານັກງານປະທານປະເທດ, ກະຊວງ, ຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ, ແຂວງ, ກໍາແພງນະຄອນ ແລະ ເຂດພິເສດ;
6. ຕິດຕາມ, ກວດກາການປະຕິບັດມະຕິຂອງກອງປະຊຸມລັດຖະບານ;
7. ກຽມບົດລາຽງການໃຫ້ລັດຖະບານ ເພື່ອລາຽງການຕໍ່ປະທານປະເທດແລະສະພາແຫ່ງຊາດ;

8. ຕິດຕາມ, ສະຫຼຸບສັງລວມ ແລະ ນຳສະເໜີບັນຫາຕໍ່ລັດຖະບານ ກ່ຽວກັບຂໍ້ສະດວກ ແລະ ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຕ່າງໆ ໃນຂະບວນວິວັດແຫ່ງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ, ນະໂຍບາຍ, ແຜນ ການ, ລະບອບລະບຽບການຕ່າງໆ ກໍ່ຄືສະພາບການເຄື່ອນໄຫວຂອງບັນດາຂະແໜງການຂັ້ນສູນ ກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ;

9. ຕິດຕາມຊຸກຍູ້ໃຫ້ທະບວງ, ອົງການທຽບເທົ່າທະບວງ ແລະ ກົມທີ່ຂຶ້ນໂດຍກົງກັບນາຍົກລັດ ຖະມົນຕີ ເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເປັນຢ່າງດີ;

10. ສ້າງແຜນງົບປະມານປະຈຳປີ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງລັດຖະ ບານ ແລະ ຂອງສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ;

11. ສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ວຽກງານໃຫ້ແກ່ລັດ ຖະບານ;

12. ຮັບຜິດຊອບວຽກງານກຳນົດເມືອງແນວຄິດ, ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ພະນັກງານ, ປັບປຸງຄຸນ ນະພາບວຽກງານ ແລະ ແບບແຜນວິທີເຮັດວຽກຂອງສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ;

13. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆ ຕາມການມອບໝາຍຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແລະ ຕາມ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ໝວດທີ VI

ກະຊວງ ແລະ ຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ

ມາດຕາ 19. ທີ່ຕັ້ງ ແລະ ພາລະບົດບາດຂອງກະຊວງ ແລະ ຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າ ກະຊວງ

ກະຊວງ ແລະ ຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ ແມ່ນກົງຈັກຂອງລັດຖະບານ ມີພາລະບົດ ບາດເປັນເສນາທິການໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານ ແລະ ຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກກ່ຽວກັບຂະແໜງການຂອງຕົນ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.

ມາດຕາ 20. ໂຄງປະກອບກົງຈັກຂອງກະຊວງ ແລະ ຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ

ກະຊວງ ແລະ ຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງປະກອບດ້ວຍ ຫ້ອງການກະຊວງ ແລະ ຫ້ອງການຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ, ກົມ, ພະແນກຕ່າງໆ ແລະ ສະຖາບັນ ຊຶ່ງກຳນົດໂດຍ ລັດຖະມົນຕີຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ.

ມາດຕາ 21. ໂຄງປະກອບຂອງກະຊວງ ແລະ ຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ

ກະຊວງ ແລະ ຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງປະກອບມີລັດຖະມົນຕີ ຫລື ປະທານຄະນະ ກຳມະການ, ຮອງລັດຖະມົນຕີ ຫລື ຮອງປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ, ຫົວໜ້າຫ້ອງ ການ, ຮອງຫົວໜ້າຫ້ອງການ, ຫົວໜ້າກົມ, ຮອງຫົວໜ້າກົມ, ຫົວໜ້າພະແນກ, ຮອງຫົວໜ້າພະ ແນກ, ຫົວໜ້າສະຖາບັນ ແລະ ຮອງຫົວໜ້າສະຖາບັນ.

ມາດຕາ 22. ສິດ ແລະໜ້າທີ່ຂອງກະຊວງ ແລະຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ
ກະຊວງ ແລະຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ ມີສິດ ແລະໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້ :

1. ຄົ້ນຄວ້າຮ່າງນະໂຍບາຍ ແລະ ແຜນຍຸດທະສາດຂອງຂະແໜງການຕົນ ເພື່ອສະເໜີຕໍ່
ລັດຖະບານ;
2. ຄົ້ນຄວ້າຫັນເອົານະໂຍບາຍ, ແຜນການ, ມະຕິຕົກລົງຂອງລັດຖະບານມາເປັນແຜນການ
ແລະ ໂຄງການລະອຽດຂອງຂະແໜງການຕົນ ພ້ອມທັງຮັບຜິດຊອບໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ;
3. ສ້າງຮ່າງກົດໝາຍ, ຮ່າງດຳລັດ ແລະວາງລະບຽບການຕ່າງໆ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງມະຫາ
ພາກໃນຂະແໜງການຂອງຕົນ;
4. ຄຸ້ມຄອງຕາມສາຍຕັ້ງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານ ແລະ ບຸກຄະລາກອນຂອງຂະ
ແໜງການຕົນ ໂດຍປະສານສົມທົບຢ່າງເປັນເອກະພາບກັບອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ;
5. ສ້າງບຸກຄະລາກອນໃນຂະແໜງການຂອງຕົນ;
6. ພົວພັນວຽກງານກັບຕ່າງປະເທດຕາມການອະນຸມັດຂອງລັດຖະບານ;
7. ກວດກາ ແລະ ສະຫຼຸບສັງລວມສະພາບການປະຕິບັດວຽກງານຂະແໜງການຂອງຕົນ
ແລ້ວລາຍງານຕໍ່ລັດຖະບານ ແລະນາຍົກລັດຖະມົນຕີ;
8. ປະຕິບັດສິດ ແລະໜ້າທີ່ອື່ນໆ ທີ່ລັດຖະບານອບໝາຍໃຫ້ສະເພາະ ແລະຕາມທີ່ໄດ້ກຳ
ນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ .

ມາດຕາ 23. ພາລະບົດບາດຂອງລັດຖະມົນຕີ ແລະປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າ
ກະຊວງ

ລັດຖະມົນຕີ ແລະປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ ແມ່ນສະມາຊິກລັດຖະບານ,
ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຄຸ້ມຄອງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງລັດຖະບານທາງດ້ານການເມືອງ, ເສດຖະກິດ,
ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ, ການປ້ອງກັນຊາດ, ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ການຕ່າງປະເທດ .

ໃນຖານະເປັນຫົວໜ້າຂະແໜງການ ລັດຖະມົນຕີ ແລະ ປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າ
ກະຊວງເປັນເສນາທິການໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານທັງເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກໃນຂະແໜງການຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 24. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງລັດຖະມົນຕີ, ປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ
ລັດຖະມົນຕີ ແລະປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າກະຊວງ ມີສິດ ແລະໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້ :

1. ນຳເອົາມະຕິຂອງກອງປະຊຸມລັດຖະບານໄປຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນຂະ
ແໜງການຂອງຕົນ;
2. ຊີ້ນຳການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການວຽກງານຂະແໜງການຂອງຕົນ ພ້ອມທັງຄຸ້ມຄອງ
ແລະກວດກາການປະຕິບັດແຜນການ;
3. ອອກຂໍ້ຕົກລົງ, ຄຳສັ່ງ, ຄຳແນະນຳ ແນໃສ່ເພີ່ມທະວີປະສິດທິພາບໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ
ການເຄື່ອນໄຫວຂອງການຄຸ້ມຄອງຕາມຂະແໜງການ;

4. ງົດການປະຕິບັດຂັ້ນຕົ້ນລົງ, ຄໍາສັ່ງຂອງອົງການຂັ້ນລຸ່ມ ທີ່ຂັ້ນກັບຂະແໜງການຂອງຕົນ ແລະ ມີສິດສະເໜີດັດແປງ ຫລື ລົບລ້າງຂັ້ນຕົ້ນລົງ, ຄໍາສັ່ງຂອງຂະແໜງການອື່ນ ຫລື ຂອງແຂວງ, ກໍາແພງນະຄອນ, ເຂດພິເສດ ທີ່ຂັດກັບລະບຽບຫລັກການ ແລະພົນປະໂຫຍດຂອງຂະແໜງການ ຕົນ;

5. ວາງມາດຕະການອັນຈໍາເປັນ ເພື່ອປະຕິບັດແຜນການປະຈໍາປີ;

6. ສະເໜີຮ່າງກົດໝາຍ, ຮ່າງດໍາລັດ ກ່ຽວກັບຂະແໜງການຂອງຕົນຕໍ່ລັດຖະບານ;

7. ແຕ່ງຕັ້ງ ຫລື ປົດຄຳແໜງຮອງຫົວໜ້າກົມ, ຫົວໜ້າພະແນກ ແລະຮອງຫົວໜ້າພະ ແນກ, ຫົວໜ້າຫ້ອງການຂັ້ນເມືອງຂອງຂະແໜງການຕົນ;

8. ມອບວຽກງານໃດໜຶ່ງໃຫ້ຮອງລັດຖະມົນຕີ ຫລືຮອງປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າ ກະຊວງຮັບຜິດຊອບຊ່ວຍ; ມອບໃຫ້ຮອງລັດຖະມົນຕີ ຫລື ຮອງປະທານຄະນະກຳມະການທຽບເທົ່າ ກະຊວງວ່າຫນ້າທີ່ແທນ ໃນເວລາບໍ່ຢູ່ ຫລືຕິດຂັດ, ຮອງລັດຖະມົນຕີ ແລະຮອງປະທານຄະນະກຳມະ ການທຽບເທົ່າກະຊວງທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ວ່າຫນ້າທີ່ແທນນັ້ນ ມີສິດປະກອບຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ ແຕ່ຫາກບໍ່ມີສິດລົງຄະແນນສຽງໃນກອງປະຊຸມລັດຖະບານ. ການມອບໝາຍໃຫ້ວ່າຫນ້າທີ່ແທນນັ້ນ ຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນໂດຍກຳນົດເນື້ອໃນ ແລະເວລາຢ່າງຈະແຈ້ງ.

9. ເຊັນສັນຍາກັບຕ່າງປະເທດ ກ່ຽວກັບວຽກງານຂະແໜງການຂອງຕົນຕາມການອະນຸມັດ ຂອງລັດຖະບານ;

10. ລາອອກຈາກຫນ້າທີ່ ເມື່ອເຫັນວ່າຕົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຫນ້າທີ່ໄດ້ ຍ້ອນເຫດຜົນຫວງ ດ້ານສຸຂະພາບ ຫລືດ້ວຍເຫດຜົນອື່ນໆ;

11. ປະຕິບັດສິດ ແລະຫນ້າທີ່ອື່ນໆ ຕາມການມອບໝາຍຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ຫຼືຕາມລະ ບຽບກົດໝາຍ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ .

ຫມວດທີ VII

ລະບອບວິທີເຮັດວຽກຂອງລັດຖະບານ

ມາດຕາ 25. ວິທີເຮັດວຽກຂອງລັດຖະບານ

ລັດຖະບານເຮັດວຽກຕາມຫຼັກການລວມສູນປະຊາທິປະໄຕ ສົມທົບກັບລະບອບຫົວໜ້າ, ປະຕິ ບັດລະບອບແຈ້ງການ, ລາຍງານ, ຂໍຄໍາສັ່ງ ແລະຄໍາຊີ້ນຳ. ລັດຖະບານ ຖືເອົາກອງປະຊຸມເປັນຮູບ ການຕົ້ນຕໍແຫ່ງການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນ .

ມາດຕາ 26. ການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງສະມາຊິກລັດຖະບານ

ໃນການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນ ສະມາຊິກລັດຖະບານຕ້ອງເຄົາລົບພາລະບົດບາດຫນ້າ ທີ່ຂອງກັນ ແລະກັນ, ພ້ອມທັງປະສານສົມທົບກັນ .

ໃນກໍລະນີທີ່ມີບັນຫາບໍ່ເປັນເອກະພາບລະຫວ່າງສະມາຊິກດ້ວຍກັນ ໃຫ້ນຳສະເໜີຕໍ່ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເພື່ອພິຈາລະນາແກ້ໄຂ.

ໃນການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຕ່າງປະເທດ ສະມາຊິກລັດຖະບານຕ້ອງຂໍຄວາມເຫັນຈາກນາຍົກລັດຖະມົນຕີ.

ມາດຕາ 27. ການພົວພັນກັບສະພາແຫ່ງຊາດ

ລັດຖະບານ ມີພັນທະລາຍງານການເຄື່ອນໄຫວປະຈຳປີຂອງຕົນຕໍ່ສະພາແຫ່ງຊາດ, ສະເໜີຜ່ານແຜນຍຸດທະສາດແຫ່ງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະງົບປະມານແຫ່ງລັດ, ການດັດແກ້ງົບປະມານແຫ່ງລັດ ເພື່ອໃຫ້ສະພາແຫ່ງຊາດພິຈາລະນາ ແລະຮັບຮອງເອົາ, ອະທິບາຍແກ້ຂໍ້ຂ້ອງໃຈ, ຕອບຂໍ້ຊັກຖາມຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຫລື ສະມາຊິກສະພາແຫ່ງຊາດກ່ຽວກັບການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງລັດຖະບານ ຫລືສະມາຊິກລັດຖະບານທ່ານໃດທ່ານໜຶ່ງ.

ໃນເວລາສະພາແຫ່ງຊາດບໍ່ເປີດກອງປະຊຸມສະມາຊິກລັດຖະບານກໍມີພັນທະລາຍງານການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນຕໍ່ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ແລະສະໜອງຂໍ້ມູນຕ່າງໆຕາມຄຳສະເໜີຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ.

ໃນການພົວພັນວຽກງານກັບຕ່າງປະເທດ ຫລືວຽກງານຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ທີ່ສຳຄັນນັ້ນ ລັດຖະບານຈະຕ້ອງຂໍຄວາມເຫັນດີຈາກສະພາແຫ່ງຊາດເຊິ່ງກ່ອນ. ຖ້າວຽກນັ້ນຫາກກ່ຽວກັບສິນທີ່ສັນຍາ ຫລື ສັນຍາລະຫວ່າງຊາດທີ່ສຳຄັນ ລັດຖະບານຕ້ອງຂໍຮັດຕະຍາບັນຈາກສະພາແຫ່ງຊາດ .

ມາດຕາ 28. ການພົວພັນກັບປະທານປະເທດ

ລັດຖະບານລາຍງານການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນຕໍ່ປະທານປະເທດ, ໃນເມື່ອເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນກໍຈະເຊີນປະທານປະເທດມາເປັນປະທານກອງປະຊຸມລັດຖະບານ. ຫລື ກອງປະຊຸມລະຫວ່າງລັດຖະບານ ກັບຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ເພື່ອພິຈາລະນາບັນຫາສຳຄັນຂອງຊາດ.

ມາດຕາ 29. ການພົວພັນກັບອົງການຕຸລາການ

ລັດຖະບານປະສານສົມທົບກັບສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະອົງການອະທິໄອຍະການປະຊາຊົນໃນການຕິດຕາມກວດກາການປະຕິບັດກົດໝາຍ ແລະການສະກັດກັ້ນອາດຊະຍາກຳ.

ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວຂ້າງເທິງນີ້ ລັດຖະບານອາດຈະເຊີນປະທານສານປະຊາຊົນສູງສຸດ ແລະອະທິໄອຍະການປະຊາຊົນເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມລັດຖະບານກໍໄດ້ .

ມາດຕາ 30. ການພົວພັນກັບອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ແລະອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ

ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານມີປະສິດທິຜົນລັດຖະບານຕ້ອງປະສານສົມທົບກັບແນວລາວສ້າງຊາດ, ຄະນະຊາວໜຸ່ມ, ສະຫະພັນກຳມະບານ, ສະຫະພັນແມ່ຍິງ ແລະອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ ເພື່ອປຶກສາຫາລື ແລກປ່ຽນຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ, ປຸກລະດົມຊຸກຍູ້ໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາ

ຊົມ ແລະອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມເຂົ້າຮ່ວມໃນການຄຸ້ມຄອງລັດ, ຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ແຈ້ງ
ທິດທາງວຽກງານ, ມະຕິກອງປະຊຸມຂອງລັດຖະບານ, ສະພາບການຕ່າງໆທີ່ສໍາຄັນ, ຕອບຂໍ້ອ້ອງໃຈ
ແລະສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ແລະອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມໄດ້ເຄື່ອນໄຫວຕາມພາລະ
ບົດບາດຂອງຕົນ.

ໃນກໍລະນີຈໍາເປັນກໍອາດຈະເຊີນຜູ້ຕາງໜ້າຂອງອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ແລະອົງການຈັດ
ຕັ້ງສັງຄົມເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຂອງລັດຖະບານກໍໄດ້.

ມາດຕາ 31. ການພິຈາລະນາແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກຂອງປະຊາຊົນ

ໃນການເຄື່ອນໄຫວປະຕິບັດວຽກງານຂອງຕົນ ລັດຖະບານ ແລະ ສະມາຊິກລັດຖະບານຕ້ອງ
ຮັບຟັງຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຂອງປະຊາຊົນ ແລະພິຈາລະນາແກ້ໄຂຄໍາຮ້ອງທຸກຂອງປະຊາຊົນຕາມ
ຄວາມເໝາະສົມ ແລະຍຸຕິທໍາ ບົນພື້ນຖານລະບຽບກົດໝາຍ.

ຫມວດທີ VIII
ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 32. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

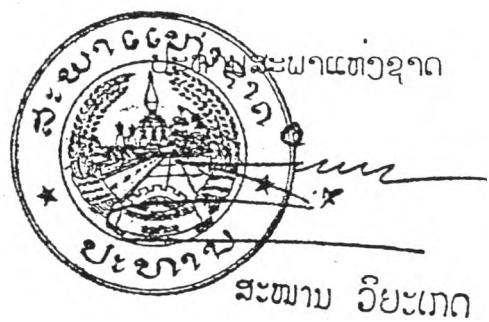
ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ
ກົດໝາຍສະບັບນີ້ .

ມາດຕາ 33. ການປ່ຽນແທນກົດໝາຍເກົ່າ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ປ່ຽນແທນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສະພາລັດຖະມົນຕີ ແຫ່ງສາທາລະນະລັດ
ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ສະບັບເລກທີ 1/82/ສປສ, ລົງວັນທີ 20 ກໍລະກົດ 1982 .

ມາດຕາ 34. ຜົນສັກສິດ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດນັບແຕ່ນີ້ປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະ
ໄຕປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະດໍາລັດປະກາດໃຊ້ເປັນຕົ້ນໄປ. ຂໍ້ກໍານົດ, ກົດລະບຽບ ທີ່ຂັດກັບກົດ
ໝາຍສະບັບນີ້ ລ້ວນແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ประวัติผู้เขียน

นายพันโนรา ทองจันทร์ เกิดวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ.2510 ที่เมืองวังเวียง แขวงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีนิติศาสตรบัณฑิต สาขาแพ่ง-อาญา ภาควิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยกฎหมายฮ่าโน้ย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ปีการศึกษา 2533 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิตที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อพ.ศ.2538 ปัจจุบันรับราชการอยู่กรมกฎหมาย กระทรวงยุติธรรม สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

